

Boris Bosančić

U SVIJETU INFORMACIJA

(kratki roman)

Među svim silnim kraljevstvima uma koji okruživaše moje, moju vlastitu prazninu, pojavilo se i jedno novo, s novim likovima i konstelacijom, i ne trebam naglašavati – novim nebom i novom zemljom. Iako *novo*, nije se pokazalo tako dobrim kao *stara* kraljevstva.

- Bolje *loše* NOVO nego STARO *dobro* – deklamiralo je uspostavu svoje vladavine u obavijesti drugim kraljevstvima.

A kako je samo sebe nazvalo? Svijet informacija! Dakako, glupljeg naziva dosada nisam imao prilike čuti, ali nije moje da ocjenjujem nazive kraljevstava koja me okružuju. A onda, jednoga dana, nenadano dobih poziv da ga posjetim.

Magičaru Stare Pustopoljine, stajalo je u pozivnici, vašem liku i djelu dužni smo ukazati čast i pozvati vas u novu čudesnu zemlju uma. Koliko to zaslužujete samo temeljem vašeg postojanja, toliko ste nas i zadužili svojim uzbuđljivim avanturama. Dođite i informirajte se u Svijetu Informacija!

Dugo sam mozgao o pozivnici. Nadstvarnost se, definitivno, mijenjala, u svakoj novoj inkarnaciji postajala je nešto drugo od onoga što je bila u prethodnoj. Jedino se ovaj naš svijet, svijet Stare Pustopoljine, nije mijenjao. Ili je možda došlo vrijeme da i on u sebe pripusti promjene...? Eto, tako sam razmišljao toga kasnog popodneva...

Asve je započelo prije nekog vremena kad mi je u posjet stigao stari poznanik - Dirigent Starog Orkestra. Utonuo sam u postavke *transmaterijalizacije* i s njima nešto petljao, kad mi se obratio zamolivši me da u svoju Pustopoljinu, mimo uobičajenih pravila, primim prognanike iz njegova- Glazbenog Svijeta- svu tu silnu gospodu, glazbena djela, koja su Naručitelji stvorili u posljednjih nekoliko stoljeća. Situacija nije mirisala na dobro. Stanovnici Glazbenog Svijeta ozbiljno su bili ugroženi u svojoj egzistenciji. Odlučili su izbjeći u Staru Pustopoljinu pred nečim, uistinu zastrašujućim – Vojskom Šutljivih Slova, koja se iz doline Velike Tišine nenadano probila u

njihov svijet. Zamislite sve te simfonije, kantate, koncerte, klavirske i violinske, tokate, fuge, svite i ostala djela, kako pristaju na postupak *transmaterijalizacije* i odsada kao ljudska bića tumaraju mojom Pustopoljinom. Mogao sam zamisliti i svu tu silnu buku koju će početi proizvoditi.

- Ne brinite – kazao je Dirigent Starog Orkestra da me utješi – Nemate pojma koliko su glazbena djela u svojoj naravi šutljiva; naravno, ako se ne izvode. Nadasve vole samoću, stoga, uvjeren sam kako s njima nećete imati problema.

- **A** sada mi ispričajte sve o napadu – kazao sam, signalizirajući Doktoru Prošlost i Mršavom, koji su baš tog trenu banuli u šator, da ostanu mirni.

- Dogodio se tiho, preko noći – kazao je Dirigent Starog Orkestra, vadeći maramicu iz džepa i brišući njome oznojeno čelo – Sva glazbena djela utonula su u san, jednoličan san u kojemu su snivala da su instrumenti koji ih izvode. Ako niste znali, tako vam stoje stvari s glazbenim djelima, he, he... I njihovim noćnim morama! Ali da ne duljim...

- Naš glazbeni svijet počiva na drugačijim postavkama nego ovaj vaš, ovdje. Svaka simfonija, koncert, takoreći, glazbeno djelo, ali i svaki zvuk, događa se u svom *vlastitom* vremenu. Zato se može dogoditi da u istom prostoru obitavaju mnoga glazbena djela. Napad je bio dobro promišljen jer se usredotočio upravo na mogućnost postojanja više vremena u jednom te istom prostoru. Oko četiri ujutro, ciljano je napadnuto nekoliko klavirskih koncerata u području osamnaestog stoljeća. Napadačima, toj stanovitoj Vojsci Šutljivih Slova, nije dugo trebalo; okruživši nekoliko glazbenih djela zaprijetili su im te stavili poveze preko mogućnosti njihovog izvođenja. Od sad pa nadalje, takva 'povezana glazbena djela' tretirali su kao svoje ukrase. Zamislite svu tu glazbenu gospodu zagušenu, bez mogućnosti očitovanja svoje svrhe – izvođenja – u ulozi bijednih ukrasa! Ali pokazalo se da je to bila samo prethodnica napada... Ubrzo se frontalna crta napada proširila na sva stoljeća, gotovo da nijedno glazbeno djelo nije bilo izuzeto povezivanja mogućnosti izvođenja i ukrasnog tretiranja. Nakon svega, u cijeloj priči pojavila se i Ona - Velika Tišina – spremajući se napadnuta područja Glazbenoga Svijeta pripojiti sebi.

- Pa naravno, Velika Tišina pojavljuje se uvijek na onom mjestu na kojemu neko vrijeme izostaje bilo kakav zvuk. – u cijelu priču ubacio se i Mršavi – Nije li tako, Doktore?

Doktor Prošlost zamišljeno kimnu glavom.

- Pa, moglo bi biti, moglo bi biti...- promrmlja.

I ovako i onako, znao sam da ih neću moći spriječiti da se u priču Dirigenta Starog Orkestra, kad-tad ne ubace sa svojom pričom i komentarima.

- Da, *monsignore*...- nastavio je Doktor Prošlost iznositi svoje misli - ...ako su vaša glazbena djela izgubila moć svog očitovanja u svijetu, onda je njihovo zarobljavanje od strane 'velike šutljivice' samo posljedica tog stanja...

- Ali niste priču čuli do kraja! - povikao je Dirigent pomalo sumanutog pogleda.

Skupio sam usne.

- U redu, nastavite! – kazao sam i jednim dobrim pogledom ošinuo Doktora Prošlost i Mršavog.

- Velika Tišina doista se pojavila kako ste kazali, po dobro poznatom napatku svijeta, što se reklo- reklo se, što se izvodilo- 'odizvodilo' se, međutim, u jednom trenutku- ako o trenucima uopće možemo govoriti na jednom takvom mjestu - dogodilo se nešto neočekivano. Jedno, iznimno drsko, Slovo, izdvojivši se iz formacije vojske napadača, obznanilo je da se cilj napada nije odnosio na potpuni prestanak izvođenja glazbenih djela, nego da tom mogućnošću odsada upravljaju oni, Vojska Šutljivih Slova, putem posebnih stvarčica, tzv. 'glazbenih ukrasa', koje su držali na svojim grudima. Nakon toga, Slovo je odlučilo pokazati kako cijela stvar funkcionira. Kucnulo je prstom po 'glazbenom ukrasu', te se kroz maleni zvučnik na samom ukrasu začulo potmulo glasanje uvodnih tonova jedne od zarobljenih kompozicija. Međutim, samo izvođenje kompozicije Slovo je sada brutalno prekidalo pritiskanjem i otpuštanjem gumba na glazbenu ukrasu. "Odsada, mi ćemo se brinuti o tome kada i koje će se glazbeno djelo moći izvesti!" još jednom drsko je kazalo. „Vi, ovdje nemate posla i možete se vratiti u svoj svijet“.

- Velika Tišina je tako, morala ustuknuti, ali vas sada moram upitati: ako su već doživjela poraz, zašto Glazbenim Djelima Vojska Šutljivih Slova nije dala počiniti u miru i tišini, nego je s njima odlučila izvoditi ovakve neslane šale?

Dirigent Starog Orkestra ostao je nekoliko trenutka stajati razrogačenih očiju, nastojeći se pribрати, a ne zato što je od nas stvarno očekivao odgovor na svoje pitanje.

- I... što se dogodilo nakon toga? – oglasio se naposljetku Mršavi, ne mogavši u sebi svladati svoju pustu znatiželju.

- Nakon izvjesnog vremena, Vojska Malih Šutljivih Slova se povukla, da bi se nakon nekog vremena ponovno vraćala čineći ponovno sve te gadosti.... Trenutna situacija u Glazbenom Svijetu, moj gospodine, je neizdrživa! Premda smo još živi, u neprestanom smo jarmu tih tekstualnih napasnika! – još jednom zavapivši, dovršio je svoje izlaganje Dirigent Starog Orkestra. Pritom, dirigentski štapić mu ispade iz ruke, ali ga stiže brzo pokupiti.

— **A** što je s ostalom glazbom...? – suho sam upitao – ...*rockom*, *popom* i *jazzom*? Je li i njihova egzistencija, upadom čudnovate Vojske, postala ugrožena? Dirigent Starog Orkestra skrušeno obori svoj pogled.

- Vidite, *rock* glazba,... kao i ostala popularna glazba koju spominjete, ne spadaju u naš svijet... iako, svoj kruh zarađuju u našem svijetu. Hoću reći, od samoga početka oni nemaju stalno prebivalište u Glazbenom Svijetu, jer nitko nije siguran hoće li tamo i ostati kad ih Naručitelji prestanu stvarati. Privremeno stanuju u nekoliko područja koja smo im dodijelili, a za neka su se sami izborili uredivši ih po svojoj mjeri. Nitko im ne osporava popularnost, jedino što ih autohtono glazbeno stanovništvo izbjegava kad god im se za to pruži prilika.

- Dobro, ali niste mi odgovorili, kako oni podnose uznemiravanja Vojske Šutljivih Slova?

- Začudo – odolijevaju im! – ispali Dirigent Starog Orkestra nahevivši glavu.

- Je li?! – odglumih iznenađenje.

- Vidite, Magičaru; zacijelo ste čuli što se dogodilo s najpopularnijim *jazz* kompozicijama? Slobodno možemo reći da su se asimilirale, odnosno prilagodile načinu života u Glazbenu Svijetu... Gotovo pa da su postala ozbiljna glazbena djela... Ali kad su postala takva- bezvremena, hladna, nad sobom počivajuća - postala su nesklona borbi.

- Kako to mislite? – upitao sam.

- Ako to niste dosada znali, u našem svijetu sve što je vrijedno – nesklono je borbi, i nije u stanju obraniti se. Pogotovo se to odnosi na vrhunska glazbena djela koja su na (ne)zainteresiranost publike apsolutno ravnodušna, ne bore se za mjesto na top listama, i uživaju isključivo u sebi samima...

- Hoćete reći da *rock* i *pop* glazba nisu takve...?

- Tako je... *rock* i *pop* kompozicije su u vječitoj borbi za naklonost publike, najveća im je želja, kako to oni kažu, da postanu *retro* odnosno da se pod svaku cijenu vrate na top liste. Ne podnose nezainteresiranost, ignoriranje.

- I to ih je učinilo sklonim borbi i odolijevanju...

Dirigent Starog Orkestra potvrdno kimnu glavom.

- Većina njih se uspjela oduprijeti Vojsci Šutljivih Slova, u čemu posebno prednjače neki psihodelični albumi koje u Nadstvarnosti nazivaju *alternativnima*, ali zaboravio sam o kome se radi...

- Možda je riječ o albumima grupe *Radio Head*? – upitao je Mršavi.

- Otkud ti znaš za *Radio Head*? – drznuo se Doktor Prošlost – Da možda nisi mislio na *Talking Head*?

- Ne, mislio sam na *Radio Head*...- ponovio je Mršavi.

- Vjerojatno... ali i još neke... – kazao je Dirigent Starog Orkestra - Može se reći da su ti psihodelični albumi postali neka vrst pokreta otpora Vojsci Šutljivih Slova. Ali moja im glazbena djela još uvijek ne vjeruju. U svakom slučaju, ostali su u svom području odolijevajući napadačima.

- Kako mislite 'odolijevajući napadačima'? Na koji se način uopće bore protiv Vojske Šutljivih Simbola ili kako ih već zovete? – zapitao je Doktor Prošlost.

- Nisam siguran... – kazao je zamišljeno Dirigent Starog Orkestra – Mislim da se neprestano zadržavaju u modusu izvođenja pa im Vojska Šutljivih Slova zasada ne može ništa...

Kada smo malo zatim ostali sami Doktor Prošlost reče:

- Moram priznati – prilično zastrašujuća priča...

Ustao sam se sa svog stolca i počeo hodati uzduž i poprijeko šatora. Naravno da je zastrašujuća, pogotovo što mi na pamet nije padalo još nikakvo rješenje. Dirigentu Starog Orkestra kazao sam da se odmori u jednom od šatora logora, a sada sam se nekako trebao riješiti i tih 'napasnika' iz svog svijeta - Doktora Prošlost i Mršavog.

- Čujte, vas dvojica! Nešto sam načuo da su Djeca ponovno zainteresirana za temu Povijesti Tehnike pa sam pomislio kako ne bi bila loša ideja kad bi upravo vi... je li...hmm...

- Kažeš 'povijesti tehnike', Mađioničaru! – uzbuđeno je povikao Doktor Prošlost ne dopustivši da dovršim rečenicu. – Kako da ne! Mršavi, slijedi me! Priredit ćemo film o praktičnim primjenama jedne od najnovijih znanstvenih teorija i siguran sam da će to Djecu usrećiti ...

- Oho-ho, zvuči obećavajuće...- od dragosti je uzviknuo i Mršavi te obojica žurno napustiše prostoriju.

II.

Uključio sam kompjutor. Osjetio sam da je došlo vrijeme da ga trebam uključiti, kao prema nekakvom planu ili dogovoru. Međutim, nemam nikakvog plana, i nikakvog dogovora; jednostavno, već dulje vremena, nemam što drugo započeti. Windowsi se lagano podižu uz struganje tvrdog diska u kućištu. Windowsi se podižu kao čovjek koji već razmišlja dok se ustaje iz kreveta. Pomislim, taj sam, ja sam danas taj vražji Windows u ljudskom obličju; premda, čini se, nekoć to nisam bio.

Samo ta skalamerija i ja činimo se živima u stanu. Gutač vremena. Ikonice na desktopu ekrana zakratko se pojave pa ponovno nestanu, kao da nisu na vrijeme dovršile svoje odijevanje. Ta njihova igra skrivača tjera me makinalno pogledati kroz prozor. Kad tamo... kao da samo iskonsko ništavilo bulji u mene. Tamo vani već dugo vremena nema ničega čemu bih mogao pokloniti svoju pažnju. Potreban mi je filter kompjutera kako bih stvarnost mogao pripustiti sebi, ukoliko takva uopće postoji.

Kad sam ostao sâm u šatoru, mogao sam o svemu dobro razmisliti. Bitna stvar iz priče Dirigenta Starog Orkestra odnosila se na činjenicu da Slova nisu željela nauditi glazbenim djelima, osim na način da im povežu njihovu mogućnost izvođenja te ih tretiraju kao ukrase. Znaite ono: negdje već stoji/piše da volite Brandenburške koncerte, a nikad ih ne slušate. Nosite sa sobom tu izjavu i Brandenburške koncerte uokolo kao ludi vrata, ali im ne dopuštate govoriti/izvoditi. Nekad ih i puštate da se izvode, ali ih zapravo ne slušate, već radite nešto drugo.

Sada sam svoje misli upravio prema Velikoj Tišini, premda se činilo kako u cijeloj priči ona zauzima tek sporednu ulogu. Tu drugaricu iz školskih dana nikako nisam mogao zaboraviti. Sjedili smo u istoj klupi od drugog razreda srednje magijske škole. Zamislite samo, kako je to sjediti u školskoj klupi s Tišinom! Kad god biste htjeli nešto kazati ona bi stavila svoj prst na nos i gotovo. Mogli ste samo...

ostati u tišini. Uostalom, zbog Velike Tišine pao sam nekoliko predmeta jer mi je na čudan način zabranjivala da bilo što kažem na usmenim ispitima. Njoj sam, pak, zbog svoje prirode, bilo je dopušteno mimikom polagati ispite. Bjak! Nedugo nakon školovanja, čuo sam da je osnovala nekakvu mimičku skupinu s kojom se zaputila na rub Glazbenog Svijeta, vjerojatno provocirati. Tako je nastala Dolina Velike Tišine za koju nitko nije znao do kuda je sezala; neki su čak bili uvjereni da je graničila i sa samim Ništavilom.

Tako sam, iz čiste predostrožnosti, najprije odlučio nazvati starog prijatelja - Ništavilo. Nerviralo me je što je njegov broj bio beskonačno dugačak. Trebala mi je čitava mala vječnost kako bih ga utipkao i dobio poznat, hrapav glas s druge strane.

- Pozdrav prijatelju! Šta ima? – veselo sam ga upitao preko telefonske linije koja je prolazila kroz tko zna koliko svjetova.

- Niš' – drugačije mi i nije mogao odgovoriti moj prijatelj. – Sjedim i čamim, a što drugo? Iako čujem da mi popularnost ponovno raste, baš se ne mogu pohvaliti nekim posjetima.

- Hej, nema čovjeka koji se barem jednom u životu s tobom nije susreo! – trudio sam se ohrabriti ga.

- Imaš pravo – reče odsutno. – Ja Ništavilo, ipak sam važan... Čuj, tu je i Nietzsche, pa igramo šah.- nemarno pridoda.

- A tko ti je sad pa taj?- upitao sam.

- Oh, oprost, zaboravio sam da ne barataš s imenima... Naravno, radi se o jednom od Naručitelja. Ali znam kako ćeš ga prepoznati. Njegova Pustopoljina jedna je od najslavnijih Pustopoljina... Mislim da je u tvom svijetu poznata pod imenom nečeg vječno jednakog...

- Slutim o kome zboriš, ali, nije li to malo predaleko od mjesta u kojem Naručitelji obitavaju nakon svog života?

- Nije; svaki dan dolazi ovamo da igramo šah... Zanimljivo da je šah jedna od rijetkih stvari koje ovdje imaju smisla. Znaš, utrnemo misli... i lijepo nam je. Čuj, nema se o čemu razmišljati kad si u Ništavilu, he, he.

– Ali je li što priča taj tvoj Nietzsche?

- Ma ništa, samo šuti. Nekada mi se učini da bi nešto kazao, ali u posljednji tren odustane. Ako ih i ima, misli mu najvjerojatnije stvaraju galamu, a meni se na taj kaos ne da prespajati...

Učini mi se da tišina potraja nekoliko stoljeća prije nego li se moj prijatelj usudio upitati za razlog mogega poziva. Moram priznati da sam se zbunio. Kroz telefonsku slušalicu dopiralo je nešto što bi čovjeka ostavljalo u vječnoj šutnji. I pretvorena u elektromagnetske valove, praznina je ostavljala upečatljiv dojam beznađa.

- Je li ti išta poznato u vezi velikog prognaničkog egzodusa iz Glazbenog Svijeta? – na kraju smognem snage prekinuti muk.

- Što hoćeš reći...? – oglasilo se Ništavilo – Da je netko odlučio da je s glazbom svršeno... mislim ... da je i s popularnom glazbom svršeno? – potom zastade; tišina ponovno zavlada našom vezom dok se šum pojačavao - Mislim, htjeli-ne-htjeli, moramo priznati da je s Ozbiljnom već odavno svršeno.... – dometnu na kraju da sam ga jedva mogao razumjeti. Očigledno je radio još nešto usporedo s našim razgovorom.

- Već sam se uplašio da smo izgubili vezu – rekoh.

- Ma nije, samo perem šalice iz kojih smo Nietzsche i ja pili čaj pa sam nešto zakomplicirao.

Pokušam zamisliti Ništavilo kako pere šalice za čaj na nekom udaljenom mjestu, udaljenijem od svih mjesta koja postoje u svemiru i to mi ne pođe za rukom.

- Pereš šalice...?

- Ma da, Nietzsche mi je kazao da je njemu dosta pranja posuđa, još od *Sils Marije*...

Razgovor nije vodio nikuda. Pokušam prijatelja ponovno usmjeriti na problem.

- Dakle, hoćeš reći da je s glazbom svršeno, da je završilo kod mene? – jedno Ništavilo i nije moglo izvesti drugi zaključak.

- Ne, ne mislim to...- obrecnuo sam se na prijatelja- ...mislim da je netko s Glazbom odlučio svršiti, a kako će se cijela stvar na kraju završiti još ćemo vidjeti...

- Mislim, ovo o čemu ti pričaš, mora imate neke veze s tim da je relativno nedavno Praznina ponovno doživjela fluktuaciju – bubnu moj prijatelj kao iz topa.

- Da...I što bi to trebalo značiti? – smušeno upitah.

- Nisam siguran, možda ponovno nekakvo stvaranje iz ničega, prelijevanje iz šupljeg u prazno... i sam znaš da tako mogu nastati čitava kraljevstva uma... Pa eto, pomislio sam da bi te moglo zanimati...

- Što se konkretno dogodilo? Što si vidio?

- Najprije svjetlost, svuda samo svjetlost, kako je već i uobičajeno u takvim prilikama, zatim osvijetljen samo jedan mali dio Praznine i potom bljesak; iskreno, ne znam koliko sam ti ovim opisom bio od pomoći...

- Ne znam ni ja, ali siguran sam da ćemo to uskoro saznati...

Nakon tih riječi, oprostim se od svoga prijatelja.

Mora sam brzo razmišljati. Vojska Šutljivih Slova očigledno je imala nekakve veze s novo-uspostavljenim Svijetom Informacija. Dvije neovisne novine na svijetu bile bi malo previše za poslovično trom svijet po pitanju novina. Osim toga, fluktuacija Praznine kojoj je svjedočilo Ništavilo nije mogla proći bez posljedica. Sve u svemu, dok ne dospijem na sam izvor informacija o Svijetu Informacija neću ništa postići. A to je, onda, značilo samo jedno: prihvatiti poziv gospode iz novo-uspostavljenog kraljevstva uma i posjetiti ih. Učinilo mi se da mi ništa drugo ne preostaje i već sam počeo razmišljati o mnogo praktičnijim stvarima: koga sa sobom povesti?

Doktora Prošlost i Mršavog, svakako. Uloga Doktora Prošlost sastojala se od brižljivog snimanja protjecanja vremena u svim situacijama. Svoje filmove pohranjivao je na trake koje su znale biti dugačke i po nekoliko desetljeća i nosile najčudnije nazive. Recimo, "Dvadeseto stoljeće" ili "Postmodernizam". Učinilo mi se praktičnim ako bi naš hod novom zemljom snimao na posebnoj traci. S druge strane, Mršavi mi se činio najboljim izborom s obzirom na njegovu prilagodljivost novim situacijama. Ako u Svijetu Informacija nabasamo na teško shvatljive konstrukcije, Mršavi će ih zasigurno znati odgonetnuti. Tako je, uostalom, i bilo nekoć davno - u Zemlji Snova. Ali koga bih još mogao povesti na ovo, i više nego - neizvjesno putovanje? Ni Pijesak, ni Krajolik, ni jedan od lutajućih pustopoljinskih filozofa nisu mi se činili sretnim rješenjem. Neki književni lik? Nikako. Čast iznimkama, ali književnici mi se danas čine ponajmanje uvjereni u ono što pišu, u svoju književnost. Naprosto, proizvode previše sadržaja, previše teksta. Kao da ne vjeruju onome što su dotad napisali. Nimalo se ne bih iznenadio kad bih otkrio da su upetljani u stvaranje Vojske Šutljivih Slova. Ne, njima nikako nisam mogao vjerovati. A da sa sobom povedem neko prognano Glazbeno Djelo? Ideja mi se nije činila loša. Pod mojom zaštitom, Vojska Šutljivih Slova, ako bi na takvu naišli, ne bi im mogla ništa. S druge strane i onako usputno, mogao bih saznati zašto je Vojska Šutljivih Slova odlučila baš njihovu zemlju napasti, ali možda i dokazati njihovu povezanost s novo-uspostavljenim svijetom, Svijetom

Informacija... ako se pokaže da takva postoji... Prvi put, nakon duljeg vremena, osjetih smislenost svoga položaja.

U skoro sam o svojoj namjeri obavijestio i Dirigenta Starog Orkestra. Nije se bunio, samo je zatražio točan razmještaj svih glazbenih djela u Pustopoljini za vrijeme prognaničkog razdoblja i našega odsustva. Moglo se to odmah uočiti na njegovom licu, kako je pokazala njegova *transmaterijalizacija*, da je pripadao onoj sorti ljudi koja se ne buni, jer općenito nije mario za suprotstavljanje. U mislima, u svakom trenutku, neprestano su mu se vrzmale svakojake melodije, ritmovi i tko zna što sve ne – glazbene prirode. Bio je neka vrst oživljene glazbe, i u doslovnom smislu te riječi. Bez njega, sva ta silna Glazbena Djela bila bi potpuno izgubljena.

U Svijet Informacija, naposljetku, odlučim povesti Peti Brandenburški koncert u D-duru i Fugu u D-molu, osobitoga glazbenoga Naručitelja iz svijeta Nadstvarnosti koji ni u jednom trenutku nije prekidao komunikaciju sa mnom (za razliku, recimo, od nekih, pih!). Jedino što sam o njemu znao bilo je da su ga u Nadstvarnosti zvali, nekim tamo, imenom *Johann*. Odabrani Koncert i Fuga činili su mi se dovoljno snažnima i pouzdanima da izdrže sve nedaće na putu kao i iznenađenja svake vrste u novom svijetu. U mojim najistančanijim mislima sve mi je više svitalo kako je uspostava novoga svijeta/kraljevstva morala imati nekakve veze sa samim progonstvom Glazbenih Djela.

III.

Nakon mnogo nećkanja i odgađanja, računalo sam kupio u trideset i prvoj godini života. Bila je dvije tisućita. Google je postojao već dvije godine. Cijeli mjesec promatrao sam prazno mjesto na stolu na kojem se trebalo smjestiti. Što mi je donosila digitalna, informacijska, ili kakva god revolucija neodređeno sam se pitao, zapalivši jednu od posljednjih cigareta u svom životu. Osjećao sam se eshatološki – na jednom kraju i na jednom početku – primjereno i izmjeni stoljeća koja je nastupala...

U međuvremenu, činilo se da se informatička revolucija poprilično zahuktala; u jednome trenutku, zadobio sam osjećaj da sam zakasnio. Svi su već imali računalo. Kažem, Google je postojao već dvije godine. A što se, zapravo, dogodilo? Prodao sam električnu gitaru da bih kupio računalo. Jedan dio mene je umirao da bi se mogao roditi drugi. Od glazbenih instrumenata odlučio sam zadržati jedino petparačke Casio klavijature – KX – sto nešto. Jedva sam se natjerao umetnuti ih u zaštitni prekrivač i ostaviti da leže ispod stolića u kutu sobe...

Fugu sam zatekao u dodijeljenom prognaničkom području. Sjedila je na modrom kamenu koje kao da se otkinulo od samog neba Pustopoljine s figuricom Naručitelja u svojim rukama. Pritom, nehajno je zviždukala početne tonove same sebe dok su se stare, tromе, netaknute orgulje nalazile nedaleko od nje. Fuga je u mom svijetu uzela lik žene pedesetih godina kojoj kao da je bilo svejedno za postojanje muškaraca na ovom svijetu. Svoju sijedu kosu svezala je u punđu u obliku male lopte.

- Da li želiš da te *izvedem*? – upitao sam je.

- Ne, nije potrebno – suho je odgovorila. – Bojim se da je sa mnom sada svršeno. Već dulje vremena u Glazbenom svijetu nisam imala Izvoditelja. Kada bi i naišli, događalo se da bi me izvodili u potpuno bezosjećajnom obliku. Tek nedavno, dogodilo se da su moji prvi tonovi odsvirani s mjerom kojom to i zaslužuju, ali pokazalo se da se radilo o Izvoditelju koji pojma nije imao o glazbi. Kad se samo sjetim njegove mansarde, i njegovih orgulja koje uzgred nisu bile prave orgulje, i na kojima je stajalo nekakvo KX... kad se samo toga sjetim, osjećam se potpuno slomljeno. Nakon tog događaja dugo mi je vremena trebalo da dođem sebi. A dugo vremena prije toga, prije samoga izvođenja u Nadstvarnosti, znala sam biti itekako uzbuđena. Od koje zidove ću se sada odbijati, u čije ušne školjke sada ulaziti, postavljala sam si slatka pitanja. To je bilo tako slatko. Ne znam koliko možete sebi dočarati bivstvovanje jedne fuge u Nadstvarnosti?

Ništa nisam odgovorio. Ipak, jednom nevažnom, uzgrednom gestom sugerirao sam joj da nastavi.

- Možete li zamisliti, gospodine, samo taj osjećaj kada se susretnete s ljudskom emocijom, tamo s druge strane, u Nadstvarnosti? Oohhh... Ubrzo sam shvatila što je moj pravi smisao; pa naravno, barem za trenutak, stopiti se s njom, biti Jedno- kakav je to samo fuganski osjećaj bio...

Fuga pritom nesvjesno poče udarati nogama o tlo. Naravno, Tlo se ubrzo pobunilo i učinilo da se njena stopala zalijepe za nj.

- Oh, oprostite, zaboravila sam kako stvari stoje ovdje kod vas... – odmah se ispričala, dok sam ja u sebi pomišljao kako su glazbena djela zapravo sve same uciviljene i senzibilne dušice s kojima se treba ponašati kao da su od stakla.

- Gdje su ti djeca? – upitao sam. Radilo se o nekih petnaestak njenih nastavaka koje je Naručitelj skladao kao cjelinu.

- Tu su negdje. – pokazala je neodređeno rukom oko sebe – Znae, oni se još nadaju da će biti izvođeni... – i tu Fuga u D-molu opali plakati. Morao sam to nekako zaustaviti.

- Slušaj, Fugo, dosta je bilo plakanja i žaljenja za starim poretkom stvari. I ja sam tako jedno vrijeme činio, i onda shvatio da čovjek od plakanja ne živi. Znaš kako se Stvarnost ovremenjuje? Svakim trenutkom ponovno sve ispočetka. Naše se mogućnosti svode ili da jednostavno ignoriramo cijeli proces ili da ostanemo očarani njime. Trenutačno, predlažem prvo. Osim toga, imam jedan zadatak za tebe. Vodim te sa sobom u jedan novi, vrli svijet. Hoće li fugice biti u stanju jedno kratko vrijeme brinuti se same za sebe?

Fuga u D-molu obrisa svoj uciviljeni nosić i potvrdno kimnu glavom.

- Ne mogu ti obećati bog zna kakvu avanturu, ali ti si mi najbolji izbor s obzirom da želim, između ostalog, ispitati i glazbenost jednoga novog svijeta koji se u međuvremenu ustoličio. Uostalom, s nama ide i jedan Brandenburški pa ti neće biti dosadno.

- Koji?

- Peti.

- Oh, onaj umišljeni. – duboko je uzdahnula – Misli da u svom izvođenju negdje transcendirira. Još gore, za vrijeme jednoga Izvođenja pročitao je u nekim novinama koje je slučajno dotakao svojim zvukom da se upravo on, pored, naravno, Drugog, smatra savršenstvom glazbene produkcije našeg Naručitelja.

- Da, načuo sam nešto o tome... – rekoh.

- Nakon toga, Drugi i On su postali veliki pajdaši. Sada su gotovo nerazdvojni. Gdje se jedan izvodi, izvodi se i drugi...

- Ali sada mi ne treba Drugi Brandenburški, odlučio sam se za Peti i ...tebe i gotovo! – nastojao sam dovršiti razgovor.

- U redu, kako želite. Obojica se nalaze na proplanku nedaleko odavde. – pokazala je rukom u jednom smjeru- Po tko zna koji put, Drugi prepričava onu svoju dogodovštinu o nesvakidašnjem izvođenju u Nadstvarnosti; znate, onda, kad se našao sam u onoj tmini bez ičega...

Nakon Fuginih riječi učtivo se oprostim od nje i krenem prema proplanku.

Ubrzo mi se pridruži i Doktor Prošlost.

- Vidiš li ti to, moj Magičaru! Pustopoljina se odjednom napuni svom tom silnom glazbenom gospodom...- i više ne sliči Pustopoljini! Nije da nije, ali ne čini li ti se da je tim likovima nekako pošlo za rukom popuniti tu Prazninu, koju nekako svi oduvijek povezuju uz našu Pustopoljinu.

- I tko kaže da je to dobro? – muklo procijedih.

- Pa, nisam siguran... ali doista... nekako se bolje osjećam. – po običaju, Doktor Prošlost je bio okrenut pozitivnom razmišljanju.

- Ne zanosi se, moj doktore, dolaskom, šta ti ja znam, nekog boljeg vremena. – rekoh – A što misliš što je svu tu silnu glazbenu gospodu nagnalo ovamo? Slutim nesreću koja bi možda i nas mogla natjerati u izbjeglištvo...

- I nas!?... Zašto i nas?- u vidnom strahu prozbori Doktor Prošlost – Kuda bi odavde uopće mogli otići?

- Možda i ne bismo, moj Doktore. Možda bi to bio, napokon, i naš definitivni kraj.

- Ali, čekaj! Nismo li mi... pustopoljinski likovi, prema starom pustopoljinskom zakoniku..., zapravo, vječni? – jedva mu se nekako otelo s pomodrijelih usnica.

Umjesto odgovora teško uzdahnem. Prema običaju, nisam ostavljao Doktoru Prošlost nikakvu nadu. Tako je bolje. Posvećenije će hodati zemljom i ozbiljnije se odnositi prema svome poslu kao i razmjerima katastrofe koja se približavala. Premda, kad malo bolje razmislim, bio je u pravu: u Nadstvarnosti, do ovog vremena, uvijek bi se našao barem jedan Naručitelj koji bi bio zainteresiran za naše usluge... Ali i u čistoj teoriji, kad bi se dogodilo pa da nas, recimo, na ovome planetu, trenutačno, nitko više ne bi trebao, i nakon eona i eona vremena, onog trenutka kada bi nas netko

zatrebao, mi bismo ponovno bili u stanju izroniti iz Ništavila, inkarnirati se, stvoriti Pustopoljinu i krenuti sve ispočetka...

Kako smo se približavali proplanku nešto oblaka pojavi se na nebu Pustopoljine. Nije to više bila ona stara Pustopoljina. Ne samo da su se pojavljivali novi svjetovi već su se i stari mijenjali tako da nakon nekog vremena više nisu sličili onomu što su nekada bili. Vrijeme je svugdje uzimalo danak. Na kraju jednostavno poželite umrijeti jer vam je dosta svih tih silnih promjena.

Glas Drugog Brandenburškog polako je počeo dopirati do naših ušiju.

- ... i kao što rekoh, drage sestre i draga braćo, trenutak u kojemu bih na *taj* osobit način bio pozvan u izvođenje nije sličio nijednom drugom trenutku koje sam dotada imao prilike iskusiti. Vjerujte mi. Odjednom bih se samo našao u nekakvoj golemoj i glupavoj praznini, mrklom bezdanu, te mi se u nekoliko navrata činilo da se izvodim za samo ništavilo...

- Hoćeš reći da si tim Izvođenjima dospijevao u svijet gospodina Ništavila? – upita ga jedna omanja kantata iz devetnaestog stoljeća.

- Nisam posve siguran da sam baš tamo završio, drago dijete, ali to ne mogu sa sigurnošću ni opovrći – odgovori joj Drugi Brandenburški gradeći se pomalo važnim.

- Jednom, ipak, dogodilo se nešto što mi je pomoglo shvatiti što se zapravo događalo sa mnom. Nakon jednog takvog 'poziva', dospjeh ponovno u tu mrklinu, ali ovoga puta stvari su se odvijale drugačije. Moji prvi zvukovi 'ugledali' su ispred sebe ogromnu kamenčugu od koje su se momentalno stigli odbiti i tako napokon 'ugledati' svoj „instrument“ koji ih je projicirao u Nadstvarnost...

- Oh, tako je lijepo 'ugledati' 'svoj' instrument koji te projicira u Nadstvarnost! – uzdisao je Mali Koncert za Violinu i Violončelo.

- Ali, vidite, nije to bio uobičajen instrument... – nećkao se Brandenburški. – zapravo i nije bio 'instrument' u klasičnom smislu te riječi.

- Nego? – povikaše uglas sva okupljena glazbena djela.

- Radilo se o nekakvoj stvari, ne znam kako to objasniti, lebdećoj stvari s antenama i tanjurima po sebi... – postalo je očigledno da se Drugi počeo gubiti u svojim riječima – A u jednom utoru te stvari, pretpostavljam, bio je smješten zvučnik...

- Hoćeš reći da si u svojoj najvećoj avanturi ipak bio *umjetno* izvođen, bez instrumenata?- prodera se jedna debela *suita* ustajući se sa svoga mjesta.

Nijedno glazbeno djelo nije trpjelo *umjetno* izvođenje u Nadstvarnosti, kako putem gramofona, tako i kasetofona i ostalih glazbenih naprava, a pogotovo putem one dosadne vojske jedinica i nula koja se pojavila u novije vrijeme.

- Nažalost, prijatelji moji, ali tako je... – skrušeno prizna Drugi. – Ali, vjerujte mi, bez obzira na umjetnu narav, ovo izvođenje doista je bilo posebno! Mogao sam osjetiti da, zapravo, za nikoga nisam bio izvođen. Nijednoga Naručitelja-Izvoditelja nije bilo u blizini. Kao ni Naručitelja-Slušatelja. Moja se melodija izvodila u potpunoj tišini, sama, gubeći se u prostranstvima ništavila, pa opet, na jedan je čudnovat način oslobađala... I još nešto! Moja se melodija sudarala s česticama bitno drugačije prirode od čestica od kojih je sastavljen, izrazit ću se kao naši udomitelji- ovi čudni Pustopoljinski likovi- gospodin Zrak. Te čestice su se međusobno neprestano sudarale, a što je bilo još čudnije, za kratko nestajale i ponovno se pojavljivale. Kad sam ih upitao kuda to odlaze jedna mi se čak ponudila povesti me sa sobom.

- Hoćeš poći sa mnom pa ćeš vidjeti!

Ali nisam imao hrabrosti. Uostalom, raspršenje je postalo već toliko jako tako da se Izvođenje ubrzo završilo...

I stupio sam iz sjene kako bih se obratio glazbenom slušateljstvu, ali neznano kako, dogodilo se da je u istom trenutku iz svoje sjene istupio još jedan lik, meni dotada nepoznat, koji je moju namjeru uspio preduhitriti. I taj lik lakonski se sada obratio okupljenom slušateljstvu slijedećim riječima:

- V-o-y-a-g-e-r – kazao je – Svemirski Brod kojeg su Naručitelji poslali prije nekog vremena izvan svog i vašeg uobičajenog Svijeta u istraživanje nepoznatoga.

Nosio je tamno odijelo poput mojega, ali je na glavi imao običan šešir. Brčići smješteni tik iznad usana smješkali su se zajedno s njima.

- A što time hoćete reći, gospodine? – upita Mali Koncert Za Violinu I Violončelo.

- Ništa, ako vam to ne znači ništa... – reče stranac. – Ali, dopustite da vam se predstavim. Ja sam gospodin Znanje. Sve što ste oduvijek poželjeli saznati i ponoviti o ovom svijetu, e to sam vam ja, ja sam zadužen za te poslove pamćenja i ponavljanja postupaka...

- He, he; recimo, ja nikada nisam poželio ponoviti nijedan postupak – šapnu mi Doktor Prošlost.

- Želite li nešto ponoviti... – bio je uporan pridošlica – To morate prvo *znati*. Znanje je jednostavna stvar. I svrha mu je ponavljanje!

Glazbena djela ostadoše u tišini. Bilo je očigledno da ih se Gospodin Znanje dojmio, ali evidentno s određenim nespokojem. Nisu znali što činiti.

- No, no, ne dajte se zbuniti. Čak se i vas treba *znati* odsvirati u svijetu Nadstvarnosti...

- Kako to mislite? – upita debela suita osmjelivši se čak i ustati sa svoga mjesta.

- Pa *znati*, glazbenik-izvoditelj najprije mora naučiti svirati instrument kako bi vas na njemu mogao izvoditi...

- Aaaaaa... – ote se uzdah glazbenim djelima. – A mi nismo smatrali da to tako ide! – reče Drugi Brandenburški te se osvrnu na svog prijatelja – Nije li tako, Peti?

Peti je, međutim, čitavo to vrijeme stajao sa strane, duboko zamišljen. Naposljetku i on progovori:

- A da sve to skupa nema veze s mojom transcendencijom?

- Ma kakvom transcendencijom! – nisam više mogao izdržati a da se ne ubacim u raspravu. Pridošlica za trenutak ustuknu te me stade proučavati svojim sitnim živahnim očima.

- Gospodin Znanje je tu da vas, kao i većina ostalih pustopoljinskih protuha, podriva lažima i nemogućnostima. Što, do vraga, možemo znati? Samo ono što sami odredimo da znamo. Znanje se povećava u ovisnosti o našoj volji i nije ništa izvan nas...

- He, he, gospodin Mađioničar nam se pridružio, ali kako uviđam, i ne baš raspoložen... – kazao je gospodin Znanje – Dakako da ste djelomično u pravu; uostalom, mi se i nalazimo u vašoj zemlji, a ovdje se stvari odvijaju drugačije nego kod nas... I kako sam samo bio grub i neuviđavan! Primite ispriku. Vraćam se tamo gdje pripadam...

Ali prije nego li će se pred našim očima rasplinuti Gospodin Znanje se još jednom okrenu u mom smjeru.

- A vi, pretpostavljam, *znate* otkuda ja dolazim?

- Mislim da da... – suho procijedih.

- I onda, možemo li vas očekivati? Dolazite li nam u posjet? Pozivnicu smo vam isporučili prije nekog vremena, koliko mi je poznato...

- Da, dolazim...- ovoga puta smeteno kazah.

- Onda, *bon voyage* Magičaru, i vidimo se uskoro! – reče stranac i zamahnuvši svojim plaštem naprosto nestade pred našim očima.

Nakon svega proživljenog, glazbena djela se okrenuše meni. Očekivala su da nešto kažem, nešto što bi ih utješilo, ili barem zakratko smirilo, ali što sam im pobogu mogao reći kad se zna na koji način se svijet okreće. Sve prolazi, sve propada, pa se ponovno rađa. Slova dolaze namjesto glazbenih nota, riječi namjesto glazbenih djela- to je ta jebena odlika današnjeg doba. Danas je važnije *znati* nego *osjećati*. Ali i ti nosioci znanja, ta slova i riječi, i za njih će se jednog dana utvrditi da su bez težine, da su šutljiva slova koja stvaraju zvuk samo onda kada tvore riječi...

Jedva sam čekao vidjeti tu tzv. Vojsku Šutljivih Slova. Kažu da ih se već sada može mjeriti na milijarde i da su preplavili Nadstvarnost... Tko zna, možda ih sretnemo već na našem putu za potencijalno novo kraljevstvo... ali zasada samo svijet, svijet novoga osobitog ništavila, pisanja i značenja, svijet nadmenih i bezobzirnih informacija...

IV.

Automatski sam ulogiran na stranicu Facebooka, gledam brojeve pored riječi Poruke i Događanja. Osjetno su se povećali od sinoć. Putem softvera društvene mreže netko mi želi nešto saopćiti. Antoanet? Ili, pak, onaj dosadni Mačak u Čizmama? Već dugo vremena nisam sjeo za klavijature. Eno ih u kutu. Ne trebaju podizanje sustava, samo skidanje zaštitnog prekrivača. Ali, ne; ne trebam ih, ne osjećam potrebu za njima, barem ne u ovom trenutku...

Goran piše da se kod njih, u njegovom malom, jebenom gradu, sprema kiša. Lily odgovara da je kod njih već padala, a Snježana se nadovezuje s otegnutim 'Auuuu' i usklikom na kraju. Tri udisaja i isto toliko izdisaja napravio sam dok su oni trošili vrijeme na digitalizaciju vlastitih

'ingenioznih' misli; istodobno, shvatio sam i da mi je, nedvojbeno, preostalo nešto manje vremena za život... Kad sam za računalom, nešto važno gubim od života, a možda i ne živim.

Putovanje u Svijet Informacija nije protekao bez uzbuđenja. Krenuli smo u jednom trenutku, tek tako, otisnuvši se u prazninu za koju se uskoro moralo pokazati i da nije tako prazna kakvom se čini. Fuga je koračala daleko naprijed, ispred nas, svojim laganim koracima. Bila je obučena u jednostavnu crnu togu, kako i dolikuje jednoj transmaterijaliziranoj fugi u ovom svijetu; na noge natakla je sandale od trske. U hodu je imala običaj povremeno zarovati u pijesak, pa bi do nas doprlo ono kratko i 'žensko' „oh, oprostite“ i to je bilo sve. Peti Brandenburški, pak, držao se pozadi Doktora Prošlost i mene s Mršavim u društvu. Do u tančine razlagali su jednu modernu znanstvenu teoriju koja se trsila objasniti svijet.

- Kažeš strune, mali – češkao se po bradi Peti Brandenburški. – Misliš li pritom na gitarske strune ili strune harfe?

- Ma ne, djedice – poskakivalo je veselo momče - Te su vam strune toliko sićušne da se nikako ne biste, vi kao vi, toliko veliki, na njima mogli odsvirati.

- Ali netko drugi, isto toliko sitan možda bi i mogao...- nije se dao Brandenburški.

- Hipotetski, da – priznalo je momče.

- Sve mi se čini da je ovu misao koju se sada spremam izreći već izreklo neko ljudsko biće, ali ne mogu je zaobići...

- No, recite je... – poskakivalo je i dalje momče smješkajući se, kao da je upravo to i očekivalo.

- Pa, s obzirom na to što sam sve čuo o tim strunama, sasvim je moguće da je onda i narav ovoga svijeta koji nas okružuje- glazbena!

- *Voila!* – povika dječak – Izrekoste i ostadoste živi!

- Ne čini li ti se da Mršavi pomalo zajebava Brandenburškog? – šapnu mi Doktor Prošlost na uho.

- Dakako da zajebava, ali ne vidim u tome ništa loše. Na koncu, Brandenburški je tipičan primjer entiteta koji na lak način dolazi do istina koje samo za njega mogu biti istine s obzirom na ono što ili tko on jest.

Doktor Prošlost samo zaklima glavom, međutim, bilo je očigledno da i nije razumio baš sve što sam izgovorio.

Napredujući i približavajući se novome kraljevstvu, nebo Pustopoljine postajalo je sve bliže. Nakon nekog vremena mogli smo ga gotovo rukama doticati. Tjeskoba ovlada putnicima. U isto vrijeme, nađosmo se i pred nepreglednom mrežom kanala i pregiba u zemlji koje je sada valjalo svladavati, jedan po jedan... naravno, ako nismo željeli obustaviti svoje napredovanje. Drugim riječima, stigli smo u Uvodno ili Zaključno Kolo Pustopoljine, svejedno s koje strane se gleda...

Ne znam koliko je moglo proći vremena, i koliko smo takvih kanala i pregiba morali svladati, ali najednom primijetim kako iz stjenki kanala izviruju i na nas motre nekakvi maleni ekrani. Isprva, činili su to jedva primjetno, te se činilo kao da sama zemlja daje signale i mijenja boju. Ali naposljetku, ukazaše se cijelom svojom skalamerijom. I na naše užasnite oči, iz tih malenih, i na prvu ruku bezopasnih, sjajnih plazmenih/lcd površina, na svojim specijaliziranim skejtbordima, najednom započeše sukljati van ta mala čudna bića – pripadnici Vojske Šutljivih Slova... Dakle, ekrani su im bili izvor; odatle su dospijevali u naše pustopoljinske svjetove!

Očigledno, ova činjenica promakla je Dirigentu Starog Orkestra. Odmah sam postao svjestan da ne znam ni jedno kraljevstvo koje u sebi danas nije imalo ekrana... To je, dakle, bio način da informacije preplave svijet i njime ovladaju. Prisjetio sam se da smo u Pustopoljini svojedobno udomili na desetke takvih čuda tehnike. Jedan je ekran rabio i Doktor Prošlost za prikaze svojih filmova. Nismo smatrali da činimo bilo što loše ili pogrešno. Dali smo im potrebitu energiju i pažnju, jedino su naši Ljepitelji prosvjedovali. Govorili su da takav način komunikacije s Naručiteljem nije dobar, da na taj način zapravo Nadstvarnost želi ovladati svim Kraljevstvima Naručitelja i slično.

- Pustite ekrane na miru, malo ih je, i vjerojatno neće preživjeti – odgovarali smo Ljepiteljima u početku, kada su ta čuda tehnike bila još crno-bijela i sićušna. I Naručiteljeve poruke na njima bile su nespretne i nepregledne, bilo ih je teško odgonetnuti. Uostalom, Nadstvarnost koja se pojavljivala na ekranima bila je loše kvalitete i nije se mogla usporediti s kvalitetom Nadstvarnosti koja je pristizala ljepiteljskim kanalima preko Soba Lijepljenja. Ljepitelji ih, zbog toga, gotovo pa nisu koristili u svojim poslovima.

U međuvremenu, kolonija ekrana namnožila se i evoluirala. Njihova dostupnost i spremnost da u svakom trenutku budu od pomoći kočila je u nama poriv da se priupitamo: što su, zapravo, predstavljali? Znali smo samo da su dio 'informatičke revolucije' u svijetu Naručitelja i da su od velike koristi, u prvom redu, Naručiteljima-Znanstvenicima...ali dalje od toga nismo išli.

A onda je došlo 'doba Boja' i naše ekrane kao da je zahvatilo nekakvo ludilo. Slike, filmovi i slova na njima započeli su se ubrzano mijenjati. Bila je to posljedica njihovog masovnog korištenja u Nadstvarnosti, ali kao takvi, ubrzo su postali gotovo beskorisni u našem svijetu, svijetu Pustopoljine. Nismo više bili u stanju išta smisljeno na njima pročitati, pa smo vrlo brzo na njih zaboravili. Međutim, ostavili smo ih uključenima a oni su nastavili svijetliti u mraku, neprimjetno se usavršavajući sami, iz godine u godinu. Prije nekog vremena, ako to mogu tako reći, slike, filmovi i slova na njima zadobili su novu dimenziju- postali su, u neku ruku, zavodljivima. Ali takvima su se činili izgleda samo onim rijetkim turistima koji bi pohodili Pustopoljinu na kratko vrijeme. Mi, stari pustopoljinski likovi, i dalje nismo obraćali pažnju na njih.

Ubrzo, međutim, Ljepitelj ponoviše svoj prosvjed. I s tog posljednjeg prosvjeda sjećam se vrlo dobro jednog Ljepitelja, brkajlije, koji je skrenuo pažnju na činjenicu da se komunikacija preko ekrana, u prihvatljivom obliku, odvija samo u jednome smjeru, Od Naručitelja k nama. U suprotnom smjeru bila je na razini kamenoga doba. Isto tako, Ljepitelj je upozorio kako isključivo putem ekrana nikako nismo u mogućnosti odaslati kvalitetnu povratnu poruku Naručitelju koja bi bila na razini kvalitete poruka koje nastaju u Sobama Lijepljenja. Shvatio sam što je želio reći: kad bi se komunikacija s Naručiteljom svela isključivo na ekrane uskoro *ne bismo mogli činiti ono što smo činili eonima a što nam je bio i jest jedini smisao – konstruirati Naručiteljevu stvarnost.*

- Uskoro, dogodit će se upravo suprotno: **Nadstvarnost će započet konstruirati nas!** – zlokobno je zaključio pronicavi Ljepitelj. Na riječi Ljepitelja mnogi su se naježili, a ni ja nisam mogao ostati ravnodušan.

Nakon prosvjeda, na zahtjev Ljepitelja, većina je ekrana u Pustopoljini, iz predostrožnosti, bila pogašena. U drugim kraljevstvima duha, međutim, nastavili su normalno funkcionirati, a po pričanju

putnika-ne-namjernika koji bi zalutali u naš svijet, u posljednje vrijeme najviše ih se skupilo baš u Glazbenom svijetu. I eto, do čega su doveli! Tko je mogao predvidjeti da se u slučaju bezazlenih, dobroćudnih ekrana radilo o trojanskim konjima Svijeta Informacija koje kao da je zaista imalo namjeru porobiti sva ostala kraljevstva uma!

- **H** i, hi, hi, imamo goste! – povika jedno živahno Šutljivo Slovo spuštajući se među prvima na svom *skejtboardu* prema nama.
- Kakvo je vrijeme kod Vas? – povikalo je drugo.

- Kod nas kiša, a kod vas? – vikalo je treće.

- Kod nas ništa, ali možda dođe kiša. – uzvratilo je četvrto ili možda peto slovo. Uskoro se zrak ispuni besmislenim konverzacijama pripadnika Vojske malih Šutljivih Slova.

- A možda ima vjetra? – na redu je bilo šesto ili možda već deseto slovo po redu.

- Ne, nema ni vjetra. – više nisam znao koje slovo po redu se oglasilo. Nadirala su odsvakuda.

- Ljudi, da vas pozdravim. Zovem se Draško...

- Upravo sam popila svoju kavu s mlijekom koju si kuham svako jutro pa sam odlučila da vam se javim...

- Ne možete zamisliti kako se u ovom trenutku osjećam. Bez vas to sigurno ne bih uspjela...

Zaklopio sam uši rukama. Vidio sam da su isto napravili i Fuga i Peti Brandenburški. Protivno nama, Mršavi se nije dao smesti. Odmah je krenuo u akciju; okrenuo je jedno slovo na leđa i stao ga proučavati. Slovo se nije opiralo, ali ubrzo postade jasno da pristup Mršavog i nije bio preporučljiv pristup Vojsci Šutljivih Slova. Čim bi se zaustavilo, slovo bi isti čas izgubilo svijest. Pokazalo se da u pojedinačnoj borbi, pripadnici Vojske Šutljivih Slova, nisu imali nikakve šanse. Daleko veći problem, odmah sam toga postao svjestan, predstavljala je njihova brojnost. Nadirali su iz ekrana poput bujice...

Doktor Prošlost činio se izbezumljenim. Dotrčao je do mene držeći se za glavu.

- Magičaru, Magičaru, ovo je neizdrživo!

Rukom posegnem za nekoliko najbližih ekrana, napipam njihove kablove u zemlji i zatim ih sve redom iščupam. Kako se ekrani pogasiše tako i slova oko Doktora Prošlost, koja su izišla iz njih, izgubiše svijest te se činilo kao da su mrtva ili u najmanju ruku pala u san.

- Ekрани im daju snagu! Vidiš, moj doktore, to više nisu obična slova s papira, to su slova s ekrana; ali zato stotinu puta besmislenija i milijardu puta brojnija!

- Eeeee...- stigao je zaviti otegnuto.

Fuga u D-molu i Peti Brandenburški primijeniše isti postupak na nekoliko ekrana u svojoj blizini. Još nekoliko stotina slova izgubi svijest... Nakon implementacije ove učinkovite ratne strategije, činilo se kao da dobivamo bitku...

Ipak, nije mi moglo promaći da je ono prvo slovo, koje se do nas spustilo na skejtbordu, još uvijek bilo budno i pokretno; osim toga, sada je imalo i što za reći.

- Nisu pretjerano pametna, ta moja braća. Prolazna su kao noć i dan, pa, ipak, paze na njih, i čuvaju ih čak i na dnu oceana, tako da vjerujem da će preživjeti jako dugo vremena. – kazalo je kroz svoja nesimpatična ustašca.

- Što time hoćete reći? – upitao je malo trezveno slovo Doktor Prošlost.

- Hoću reći da su svjesna i budna do trenutka dok ne izgovore rečenicu u kojoj su bila korištena. Uzrok njihove hibernacije a *de facto* uskoro i smrti, ne mora uvijek biti prekid napajanja ekrana... Pogledajte! – uzviknu slovo, i u tom trenutku spazismo kako su svi ekrani izmijenili svoju boju u akrilno plavu; u isto vrijeme na njima se pojavio tekst bijele boje *Saving...* nakon čega svi ekrani započeše proces usisavanja usnulih slova natrag u sebe; jedno po jedno usnulo slovo vraćalo se svome izvoru.

Slovo koje, unatoč našem čuđenju, i dalje nije gubilo svijest ponovno nam se obrati:

- U trenutku nakon što izgovore besmisleni značenjsku frazu, *informacijski duh* napušta njihovo tijelo, premda, samo njihovo tijelo ostaje sačuvano u kakvoj bazi podataka ili repozitoriju. Tako danas imamo groblje-arhivu svih pripadnika Vojske Šutljivih Slova koji su časno dali svoje živote za Gospodina Informaciju.

- Gospodina Informaciju? Hoćete reći da se i tu radi o nekakvom posebnom liku? – ubacio sam se u razgovor.

- O, pa da, kad upoznate Gospodina Informaciju, ostat ćete, ono što se kaže- bez teksta, hi, hi, to vam jamčim! On je tako šarmantan. I možda niste znali- on je proizvođač *informacijskog duha* u Vojske Šutljivih Slova! Jedino me iznenađuje da ga još niste upoznali... Kazao je kako će upravo vama osobno krenuti ususret...

Ma zamisli ti to, pomislio sam u sebi, imamo novu zvijezdu u nesvjesnim krajolicima Naručitelja koja se još k tomu ljubazno ponaša – Gospodina Informaciju...

- Ali kako to da ti, malo bijedno slovo, nisi izgubilo svijest? Izgovorilo si toliko besmislica, a još uvijek si budno. – drsko postavim pitanje.

- He, he, znate, ja sam slovo drukčije vrste – osmjehnulo se Slovo zagonetno – Dolazim iz teorije, a teorijskim slovima nisu potrebna slova-tijela. Zapravo, potrebna su nam samo u trenucima kad se želimo nekome drugome očitovati.

- Kao na primjer- nama?

- Tako je.

- Znate, vi malo bezvezno Teorijsko Slovo, na kraju krajeva, vi uopće niste tako bezazlena Vojska Šutljivih Slova kao što se čini... - promrmljao sam pomirljivo.

- Nimalo bezazlena, moj gospodine... – odgovorilo mi je uz onaj isti zagonetni smiješak Teorijsko Slovo.

U jednom trenutku, mobitel Teorijskog slova zazvoni. Pokazalo se da ga je držao na jednoj horizontalnoj ravni svoga trenutnog oblika koji se neprestano mijenjao. Zapazio sam da se Teorijsko slovo u svom pojavljivanju izmjenjivalo u slova riječi t-e-o-r-i-j-a, što se i moglo očekivati od jednoga takvog slova. Nekoliko trenutka potraja napeta šutnja nakon koje Teorijsko Slovo kimnu glavom i reče:

- Nema nikakvih problema, Gospodine... tu su... i bit će učinjeno!

Potom se slavadobitno nama okrenu i uskliknu:

- Dođite! Pokazat ću vam put u središte našeg svijeta!

Automatski sam prijavljen i na svoj blog. Ravno četrnaest komentara bulji u mene, najviše od 50eura; ponovno obrazlaže zašto je Isus za njega alfa i omega. Osim toga, automatski sam prijavljen i na stranice foruma. Izgradio sam svoj mali digitalni život na mreži. Nikud ne ići, samo buljiti u ekran i tipkati, tipkati na stotine, tisuće, milijune slova, slova koja ne govore ništa, koja šute. Moja mala Vojska Šutljivih Slova. U trenutku, gotovo da sam postao uvjeren u njihovu egzistenciju, kao da doista žive neki svoj život zaseban život, kao što ga živimo, mi, ostaci ljudske rase po ovakvim prostorijama s kompjutorima. O tome je već neki pisac imao viziju u jednom svom romanu. U čemu mi ta moja šutljiva slova pomažu? U opisu moje jadne svakodnevice, mojih jasnih misli, moga jasnog života u kojem prokleta nastojim imati svoje jasno mišljenje o baš svemu. Ali eto, shvatio sam, ljudsko biće i kad je jasno, nekako se mora očitovati...

Naravno, ništa drugo nam nije preostalo doli slijediti Teorijsko Slovo. Dok se kretalo, poskakivalo je u hodu. Pretpostavio sam što će se sljedeće dogoditi. I unatoč silnom oprezu koji sam članovima ekspedicije uspio nekako utuviti u glavu, Mršavom, eto, nije predstavljalo nikakav problem pridružiti se Slovu. On nimalo nije zazirao od svih tih silnih Slova. Iskazivao je iznimnu znanstvenu radoznalost po svim pitanjima, zašto onda ne bi i po pitanju izučavanja dijelom transmaterijaliziranih teorijskih slova...? Ali radoznalost je to koja je i mene počela plašiti, pogotovo, s obzirom na sve opasnosti koje takav vid bavljenja znanosti može sa sobom donijeti.

Njegove antonimije, Debelog, već dugo nije bilo u društvu Pustopoljine. Nitko ne zna što se s njim dogodilo. Zašto je Debeli, jednoga dana, naprosto, i tek tako, iščeznuo? Mršavi nije postavljao puno pitanja iako se radilo o njegovoj i samo njegovoj antonimiji. Nitko mu nije mogao oduzeti nesreću nemogućnosti igre međusobnih pobijanja u budućnosti što su antonimije često prakticirale. Na veliko čudo, Mršavi se na novu situaciju brzo naviknuo. Kazao je kako ga je iz depresije izvukla njegova *znatiželja*... Dok je Debelom, nekoć, bilo dovoljno samo zatvoriti oči pa da se u Svijetu osjeti svrhovitim i dovoljnim, uostalom i jer se nikada nije zanimao za stvari ovoga svijeta, dotle se Mršavi

ponašao upravo suprotno. Sam sa sobom nikada nije bio, uvijek s Drugim u društvu, postao je njegov slogan, jer je to od njega, kako je govorio, tražila njegova *znatiželja*...

- Zapravo, mogu završiti u bilo kojoj riječi i iza toga ostati živo – čuo sam kako Teorijsko Slovo svoje postanje sada tumači Mršavom.
- Shvatio sam. Koristite snagu riječi i njenog predmnijevanog značenja kako biste ostali živi dok slova Vojske šutljivih slova to nisu u stanju.
- Da, jedino, što se ja uopće ne moram truditi oko svog opstanka. Svaki ideal, svaka teorija, jednom kad su izrečene, besmrtni su.
- A-ha-aaa...- ote se uzdah Mršavom.

Vidjelo se da je bio vidno očaran Teorijskim Slovom. Znanost mu je virila iza ušiju. Oh, taj moj Mršavi. Ali za razliku od mog znanstvenika, Fuga u D-molu bila je puno opreznija. Razgrtala je oko sebe polumrtva slova Vojske Šutljivih Slova oprezno se čudeći. Peti Brandenburški za to vrijeme kao da je gubio dah. Uhvatio se za rame Doktora Prošlost, malaksalo hropćući. Cijela ova avantura kao da je bila previše za njega. A kako sam mogao uočiti, ni Doktoru Prošlost, i usprkos izvojevane pobjede, nisu cvjetale ruže.

- Magičaru, ne sluti na dobro... – uskoro se oglasi i moj pretpotopni vizionar, primičući se.
- Umjesto da se baviš svojim poslom, ovremenjavanjem prošlosti, opet zanovijetaš o događajima koji tek trebaju uslijediti. – prekorim ga – Naravno, da se s budućim događajima ne snalaziš. Ti si Doktor Prošlost, shvati to!

Zaklimao je glavom unezvijereno.

- U redu, kako ti kažeš, ali nemoj misliti da prošli događaji ne mogu imati neku slutnju o svojoj budućnosti... Događaju se čudne stvari... i ja ...

Naravno, doktor Prošlost bio je u pravu. Sva ta slova koja umru čim izgovore riječ ili rečenicu u kojoj su zastupljena... Ne može se s tim, tek tako, dalje živjeti... Očigledno, radilo se o novom poretku stvari koji je možda trebao zaživjeti i u Pustopoljini. Ali taj gospodin Informacija! Da mi je samo vidjeti tog umišljenjka! Očigledno mu je povezanost s gospodom Materijom i Energijom davala određenu prednost u ovome svijetu, ali zar ne shvaća da je sve na ovome svijetu samo koncept, ili, u najboljem

smislu, simbol, i da svoje postojanje može zahvaliti jedino svemogućoj postavci prema kojoj je sve, ali baš sve, na ovome svijetu moguće....

Sve dublje zalazili smo u Svijet Informacija. Ekрани osim što su postajali sve brojniji, uskoro su se započeli pojavljivati i u različitim dimenzijama, i sve veći i veći.

- Na ovaj način informacije kvantificiramo – objašnjavao je Teorijsko Slovo.- Slovo na ekranu nije isto što i slovo na papiru. Poslušnije je, može se s njim upravljati, saznati za njegove sklonosti, preokupacije... Na isti način, gospodinu Informaciji ono je dostupno cijelo, u svojoj biti.
- Svojoj *prolaznoj* biti, želite reći?- prisposodobio je Mršavi.
- Što hoćete? Prolaznost je temeljna odlika svijeta. Nijedan 'račun' ne može proći bez Prolaznosti.
- Jasno – suho dometnuh – Ipak, postoji, recimo, iluzija, snažna iluzija koja katkad i Prolaznost može baciti na pleća...
- Ali vi me nasmijavate! – uzvratilo Slovo. – Kakva iluzija može stajati naspram Pravoga Reda Stvari?
- Pravi Red Stvari je glupost! – rekoše – Nečija izmišljotina s ciljem manipulacije likovima. Ako taj vaš gospodin Informacija smatra da je istinit zato što se poziva na Pravi Red Stvari, onda zaboravi, taj vaš svijet nema nikakvu vrijednost...
- Koliko ja znam, informacija ima vrijednost samo za primaoca i pošiljatelja...- ubaci se i doktor Prošlost.

Teorijsko Slovo na to se samo jetko osmjehnu.

Ekрани su postajali i sve masivniji; prevladavali su oni u sivim nijansama, očito top-predstavnicima bijele tehnike. Slova nisu samo izvirala iz njih nego su se i cijedila s njihovih površina, otpuštala u svijet i ubrzo umirala čim bi izgovorila svoju bit, riječ ili rečenicu kojima su pripadala...

Uskoro od ekrana više nismo mogli razaznavati zemlju po kojoj smo hodali. Međutim, činilo se da se i dalje probijamo kroz mrežu kanala i pregiba, ali koja je po mnogočemu bila drukčija od one Uvodnog Kola Pustopoljine. Kanali i pregibi postali su pokretni i savitljivi pod našim nogama, brzo su se

izravnali i urušavali te nas je sve više zahvaćao dojam da se ne krećemo mi već ekrani pod nama. Uskoro i kanali u potpunosti iščeznuše, a na njihovo mjesto i mjesto preostale zemlje i doslovno stupi golema automatska pokretna traka koja je ujedno i sama predstavljala jedan duguljasti ekran.

- Napokon, Turingov stroj! – povika Teorijsko Slovo koje od buke rada trake jedva da smo mogli čuti.
– Uskoro će postati tiše, glasno je samo u početku.

Nismo više morali hodati, premda smo to nekim automatizmom, bitno drugačije prirode, ipak činili. Doista, mogli smo se i samo prepustiti svemogućoj traci koja nas je vodila u samo srce svojega carstva. Uskoro na samoj pokretnoj traci-ekranu primijetim nekakve okrugle otvore. Pokazalo se da nam Stroj, na kojem je očigledno počivao Svijet Informacija, odmah na početku želi odsimulirati kako zapravo funkcionira. Tri koraka lijevo, četiri desno. Jedinice i nule u stroj! Bez najave, jedna hvataljka trake dohvati Petog Brandenburškoga, koji skviknu, okrenu ga naopačke i pomoću njegove glave izbuši nekoliko rupa po sebi. Zatim ga ponovno osovi na noge. Na traci, pod našim nogama, osvanu tekst: Bila je to samo simulacija našega života u početku... U početku bijahu bušene trake... Nakon simulacije, Peti Brandenburški stiže samo nemoćno raširiti svoje ruke...

Zamalo, i nebo iznad naših glava prekriše oblaci-ekrani. Čak i kad bi se razmakli, otkrili bi da je i plavo nebo daleko iznad njih samo jedna slika. Ovaj je Svijet na svakom koraku bio oblijepljen informacijama.

- Baš me zanima na koji način sve te silne informacije stignete procesuirati? – upitao sam Teorijsko Slovo koje je sada samo vodilo povorku.
- Ni ne stignemo sve procesuirati... Vidite, u našem svijetu moguće je stvari staviti pod tepih i izvući ih u onom trenutku kad nam budu ponovno potrebne. Slova zapravo nikada ne umiru, gasi se samo njihov značenjski aspekt te ih je moguće u svakom trenutku ponovno aktivirati.

Nakon ne znam koliko vremena, putovanje kao da se bližilo svojem kraju. Pokretna traka ispod naših stopala, u međuvremenu, u potpunosti se sinkronizirala s našim hodom. Kaotični krajolik razbacanih ekrana započeo je dobivati pravilne konture. Sada smo imali uređene grupe ekrana sa svake strane trake koji su postajali sve dulji i dulji.

Međutim, Svijet Informacija nije prestao s priređivanjem iznenađenja. Uskoro, pred našim očima se ponovno započe ukazivati Pustopoljina, ali ovoga puta, nije se radilo o Pustopoljini, radilo se u prikazu Pustopoljine na divovskim ekranima. Kao što smo imali jedan beskonačni ekran u obliku pokretne trake ispod svojih nogu tako smo sada svuda oko sebe mogli vidjeti takve ekrane. Varka je bila vrlo uspješna. Čitav krajolik Pustopoljine zrcalio se sada u pogledu ali proizveden na divovskim bezgraničnim ekranima. Bilo kako bilo, Svijet informacija bio je, barem zasada, i dalje samo svijet površine.

U jednome trenutku, naše smo kretanje obustavili; ili nam se samo tako činilo. Može li se zaustaviti kretanje, uvijek je otvoreno pitanje.

Teorijsko slovo otrča do umjetnog horizonta digitalne pustopoljine i tamo nešto pritisnu. U istom trenutku pojavi se i nešto vjetra oko naših ušiju. Fuga jače nataknu svoj šešir na glavu.

- Tako, dakle, stoje stvari u Svijetu Informacija! – rekoh kroz smiješak. – A kad smo već tu, možeš li mi, ti malo Teorijsko Slovo, prikazati i oluju u daljini; po mogućnosti, onu istu oluju koju čekam već godinama...
- Nema nikakvih problema, gospodine – poskoči Teorijsko slovo; potom užurbanim mirom nastavi petljati nešto oko horizonta.

Uskoro na sjevernom ekranu ukaza se prekrasan olujni oblak koji se poče polako njime širiti. Kako se približavao postajao je sve veći, a u bojama iznijansiraniiji. Nije prošlo mnogo, a već je prešao na ekran koji je dotad simulirao plavo nebo iznad naših glava zakriljujući ga svojim olovnim i teškim bojama...Uskoro fantastična simulacija munje propara nebo i začu se reski prasak groma. Međutim, grmljavina je zazvučala kao da je stvarno dolazila iz zvučnika.

- Ovaj grom vam i nije nešto uspio...- nehajno se oglasi Fuga nakon duljeg vremena provedena u šutnji.
- Ma da... zbunjeno joj odgovori naš vodič koji je oko horizonta i dalje nešto petljao – Obično zvuk bude vjerodostojniji, ne znam što se dogodilo, ali poradit ćemo na tome...
- A jeste li radili na kiši? – upita Doktor Prošlost.

Na odgovor nije morao dugo čekati. Uskoro, digitalne kišne kapi orosiše nam čela. Zapravo, riječ je bila o dva događaja. Jedan je predstavljao vizualni prikaz kišnih kapi koje su nam dolazile u susret, a drugi taktilni osjećaj koji se 'događao' u trenutku kad su nas trebale pogoditi u čelo. Sve u svemu, bio je to siguran znak da je Svijet Informacija svoju praksu temeljilo na tzv. Teoriji Mozgova Uronjenih u Bačve, što zapravo nije predstavljalo ništa novo; električnim/digitalnim stimulacijama postizao se osjećaj vanjskog svijeta i to je bilo sve. Naoko, mogli smo imati osjećaj da se nalazimo u neprikosnovennoj avanturi, izloženi nepojmljivim izazovima, u strašnoj oluji ili u borbi s praiskonskim bićima, a zapravo prava se istina sastojala od toga da negdje lagodno ležimo zatvorenih očiju, prikopčani na silne uređaje koji nas fizički održavaju na životu dok sanjamo da živimo u tko zna kakvoj projekciji. Sada sam shvatio da se ta ideja i jedino mogla pojaviti u Svijetu Informacija, digitalnom svijetu u kojem je ljudsko iskustvo bilo prisiljeno razdijeliti se na dva dijela, poput jedinice i nule.

- Sjajno, sjajno! – povika i zaplješće Peti Brandenburški u D-duru, sada puno opušteniji, ali ga Fuga u D-molu rukom zaustavi.

Ali Teorijsko Slovo se još neko vrijeme nastavilo ponosno meškoltiti zbog upravo demonstrirane mogućnosti vlastita svijeta, Svijeta Informacija.

VI.

Oči su mi se privikle na bliješteće boje ekrana; ne bole me više. Mogao bih buljiti u zaslon čitavu jednu malu vječnost. A kako su me samo boljele na samom početku! Napokon, spreman sam za potpuno uranjanje u alternativne svjetove koji su mi ponuđeni. Spreman sam ugledati svoj odraz u zrcalu mogućnosti. Je li moguće da je stvarnost, svijet kojim smo okruženi – matrica, nešto digitalizirano, kao u onom poznatom filmu? Mogućnost koja se čini mogućnijom od bilo koje mogućnosti, stvarnijom od stvarnog svijeta. Tko još pita za stvarni svijet? Svijetu odsada treba prilaziti na način da je u njemu baš sve moguće...

A onda, bez ikakve najave, kao pred početak koncerta *rock'n roll* ili *pop* glazbe, kulise Svijeta informacija se rasprsnuše. Ekрани se pogasiše i u sljedećem trenutku našosmo smo se u potpunom mraku.

- Što se dogodilo? – začuo se glas Mršavog.

- Ispričajte me! – povikalo je Teorijsko Slovo – i po zvuku njegovih čizmica naslutim da je nekamo otrčalo.

- A joj! – u isti glas uskliknuše Peti Brandenburški i Doktor Prošlost – I što nam je sad činiti?

- Pričekajmo! – kazao sam.

I doista, nakon nekoliko trenutaka provedenih u potpunom mraku i tišini, odjednom začusmo snažan, prodoran, sintetiziran glas koji mi se odnekuda učini poznatim:

- Dobro došao dragi, uvaženi Magičaru, dobro došli dragi, uvaženi gosti! - činilo se kao da dopire odsvakuda, iako uz podosta šuma. Malo zatim, ekrani se ponovno uključiše, a dotada izuzetno bučan ventilator za hlađenje Turingova stroja, beskrajne trake, prostorvremena strojeva, ovoga puta, zazuja gotovo nečujnim tonom.

- Dobro došli! – još jednom ponovi sintetiziran glas uz jeku – Vjerojatno ste već to zamijetili ali nije mi problem ponoviti: nalazite se u digitalnoj inačici vaše Pustopoljine! – grmio je- Ali opustite se! Ubrzo nakon toga, glas se predstavio. Naravno, radilo se o Gospodinu Informaciji o kojem je toliko trubilo Teorijsko Slovo, našem domaćinu u istoimenom Svijetu.

- Jako je važno da shvatite da sam ja Trojstvo, tri u jednom, he, he, he! – kazao je Gospodin Informacija odmah na početku svoga predstavljanja – Ja sam u isto vrijeme Podatak, Informacija i Znanje. Podsjeća li vas to na što... ili nekoga?

- Mmmm.... – Mršavi se zamislio.

- Mislim na neku religioznu tradiciju... a?

Bespoštedno smo trljali brade, bez ikakva učinka.

- ...mislim da ne! – na kraju prozbori mršavo momče.

I drugi moji prijatelji zavrtješe glavama. Na koncu, kao da se Fuga ipak nečega dosjetila.

- Čekajte, Magičaru! Pa nije li onaj vaš rođak čiji je Naručitelj nekoć završio na onom znaku...

- Zapravo, križu...- započeo je s prisjećanjem i Peti.

- ...imao veze s nekakvim Trojstvom? Često sam bila izvođenja u prostorijama koje su ga prikazivale njega i 'njegovu muku'. Naručitelji su voljeli pričati o njoj... i bez uvijanja tvrdili kako je Naručitelj vašeg rođaka dio tog Trojstva...

- Da, da... Nešto u vezi cijele priče kao da mi je poznato... i više nego poznato... - pokušavao sam se i ja prisjetiti.

- Dobro, zaboravite! – oglasio se Gospodin Informacija prekidajući moje prisjećanje, pomalo na rubu živaca... - Možemo krenuti s pitanjima! Što vas o meni, kao i o Svijetu Informacija, zanima?

- Kao prvo, zašto vas zovu Gospodin Informacija? – na prvo pitanje osmjelio se Mršavi.

- Pretpostavljam, zbog potreba javnog mnijenja. Moj osobni PR tako me je nazvao.

- Vaš 'osobni PR'? Tko je vaš 'osobni PR'?

- *Monsignore* Claude... mislim da se upravo tako zvao ili su ga tako zvali... - odgovorio je Gospodin Informacija, sada u potpunosti pročišćenim glasom uz minimum šuma. – On me je predstavio svijetu prije nekog vremena...

- Misli na svog Naručitelja! – šapnu mi Mršavi.

Kimnem glavom i zatim postavim svoje pitanje.

- A kako objašnjavate to da ste tri stvari u isto vrijeme... da ste, kako maloprije spomenuste, svojevrsno 'informacijsko trojstvo'?

- Vidite... – kazao je Gospodin Informacija preobražavajući se u jedan glomazni divovski Podatak, sastavljen od, činilo se, beskrajnog, u sebi zatvorenog, niza jedinica i nula – ...moja je priroda usko povezana s prirodom Materije i Energije. U trenutku kada je jedan, kako ga vi nazivate, Naručitelj-Znanstvenik, shvatio da su one, zapravo, jedna te ista stvar i da ih tek Svjetlost razdvaja, tj. čini posebnima, rodila se ideja o daljnjem kompliciranju svijeta. Naime Svjetlost je shvatila da, ukoliko se uspije suzdržati od kontinuiteta svog protjecanja, može dobiti još jedan temeljni entitet...

- Vas!

- Tako je. Ja sam u svojoj biti nekontinuirana, razlomljena, odbijena i ponovno percipirana Svjetlost, elektromagnetski val koji se odbija od Materije/Energije i završava u perceptorima bića koja me uopće mogu percipirati...

- Dakle, Svjetlost je kraljica svega i ujedno vaša majka... - kazao sam.

Gospodin Informacija uz smiješak potvrdno kimnu glavom.

- Da, a Strune? Što je sa Strunama i glazbenom naravi svijeta...? - povikao je iznenada Peti Brandenburški okrećući svoju glavu u smjeru Mršavog za kojeg se činilo da u isto vrijeme pokušava izbjeći svaki pogled s njim.

- Ah, Strune! Da, da, dobro ste me podsjetili! – kazao je Gospodin Informacija preobrazivši se naglo u Gospodina Znanje, a zapravo, nekakav oblak koji je umnogome podsjećao na ljudski mozak i u kojem su se međusobno šibale sve te jedinice i nule, ali i još nešto što mi nije pošlo za rukom konkretizirati; na ovaj način dovršio je dokazivanje svoje trojne prirode.

– Meni je rečeno da je glazba izvor ovoga svijeta... naime da titranje tih malih struna proizvodi sve vidljivo oko nas...- nastavio je Peti uzaludno pokušavajući animirati Mršavog koji se gradio kao da Petog uopće ne poznaje.

- Dragi moj...- počeo Gospodin Znanje i pokretom ruke pokaza da želi čuti ime svog sugovornika.

- Peti... Peti Brandenburški koncert u D-duru Naručitelja Johanna! – ponosno se predstavi Peti.

- Kao što mogu čuti, he, he, i vi ste sama glazba; čudi me, onda, da možete postojati i u ljudskom obličju..., no dobro. Trebali biste biti svjesni na čemu počivate! Vaša glazbena ljestvica samo je oponašanje svjetlosne kromatske ljestvice, znate li to? Svakoj boji, frekvenciji svjetlosti može odgovarati po jedan ton glazbene ljestvice, ali zar je to važno? Zar je važno rastaviti svjetlost, zar je važno rastaviti materiju ili energiju? Naravno da nikako ne smijemo smetnuti s uma Materiju/Energiju; ali pitam vas, zar je bitno koji oblik, Materija/Energija u konačnici zadobiva? Jesu li to atomi, kvarkovi, ili strune koje spominjete...? U novije vrijeme, kako čujem, u igri su i nekakvi nadmeni bozončići... Materija/Energija jest nešto opipljivo ovog svijeta i to je jedino važno. Materija/Energija nalazi se u svijetu, Svjetlost je globalna granica toga svijeta, dok sam ja lokalna granica, i ujedno neka vrsta njegovog ljepila...

- Možda i sve to jest kako tvrdite... – kazao sam kako bih prekinuo ovu besmislenu litaniju – ...ali mi imamo jedan problem!

- Hm... no dobro... recite! – pomalo ozlovoljen naglim prekidanjem prozbori Gospodin Informacija, ubrzo povrativši susretljiv izraz svoga lica.

- Zanima nas porijeklo izrazito naprasne Vojske Šutljivih Slova kojoj je prije nekog vremena pošlo za rukom prodrijeti u Glazbeni svijet i započeti terorizirati tamošnje stanovništvo; a evo, na putu do vas, napala je čak i nas. Tko ih je smislio i tko ih je poslao u naše zemlje? Oni mome, a pretpostavljam i vašem svijetu, zadaju grdne probleme. Njihov kratkotrajan i besmislen život nikome nije potreban...

- Čekaj Magičaru, to baš i nije u redu...- ubaci se iznenada Doktor Prošlost – Ne možemo nikome poželjeti da ga nema...

Ljuto sam uzdahnuo. Tko mi je samo predložio da povedem Doktora Prošlost sa sobom.

- U redu, nisam baš tako mislio. – pomirljivo sam kazao- Svaka različitost, bilo da se radi čak i o različitosti u mišljenju, legitimna je i zaslužuje da živi. Ali bez obzira, tražim odgovor na postavljeno pitanje. Tko stoji iza Vojske Šutljivih Slova?

- Ah, da, da...- za glavu se uhvati Gospodin Informacija kao da se upravo toga trenutka dosjetio o komu se radi. Počeo je kružiti svojim prstom kad je nastavio- Vi vjerojatno mislite na slova koja generiraju aplikacije društvenih mreža koje su u ovoj inkarnaciji preplavile Nadstvarnost? Znaite, Facebook, Twitter i slične...

- *Face Book?* – snebivo, na rubu gađenja, uzeh u usta osobno ime koje sam upravo čuo.

- Tako je! I ispričajte me! Upozorili su me da ne baratate s osobnim imenima, ali eto, jednostavno mi se omaklo. Bombardiran sam svojom braćom na svakom koraku, i teško mi je razlikovati bitno od nebitnoga. Ali shvatite taj Face Book, kako ga nazivate, skupnim imenom za ono što pod njim želim označiti. Naime radi se o, u ovom vremenu, iznimno popularnim aplikacijama koju Naručitelji rabe u Nadstvarnosti, ali koje će, u to sam uvjeren, završiti sa svojim postojanjem, kao i sve drugo... Nije valjda da vas to smeta? Hej, to su samo mala bezazlena Facebook slova, ono kad naručitelji nešto načrčkaju da im ne bude dosadno. Vanjski svijet, svijet Naručitelja danas je svijet dokolice... Meni osobno, recimo, Facebook slova dođu poput rashladnog sredstva, nešto kao digitalna kiša u mojemu, digitalnom svijetu...

- Ali to ih ne sprječava pohoditi moju Pustopoljinu, i terorizirati ostale entitete. Obična mala Facebook slova, kako ih vi nazivate, u mojem svijetu predstavljaju izrazito naprasna bića, bića koja ugrožavaju opstanak drugih bića...

- Hmm... razumijem. Izražavate bojazan da će se u skoroj budućnosti okomiti i na vašu Pustopoljinu...?

- Tako je. I ne samo Pustopoljinu! Ugroženi su i svi ostali svjetovi... izgleda, osim vašeg...

Tu Gospodin Informacija zašuti i time kao da je želio dobiti na vremenu. Izgledalo je kao da o nečemu razmišlja. Prekrivši svoje lice rukama naposljetku prozbori:

- Kada govorimo o ugroženosti, tu onda mislimo prvenstveno na ugroženost duha, duha koji vlada svim našim svjetovima, nije li tako?

- Riječ 'duh' pripada terminologiji Naručitelja s kojom, da budem iskren, nemam ništa! – odbrusio sam.

- Dakako, dakako, ali ne znam kako bih mogao prenijeti ono što vam zapravo želim reći ako se ne koristim ljudskom terminologijom odnosno terminologijom Naručitelja, kako je vi već nazivate... Naime, svima je poznato da je 'duh' riječ koja najbolje objašnjava kako vašu bit tako i bit vaše pustopoljine i svih likova u njoj; molim vas, ispravite me ako griješim. Barem se njome u tome smislu služe naši Naručitelji. Međutim, na njezino mjesto želim predložiti nešto drugo, a što je u neku ruku opet isto. Što kažete Magičaru da na mjesto duha u Nadstvarnosti, svijetu Naručitelja, postavimo - a to bi učinili vi i ja osobno - njegovog mlađeg brata - 'informacijski duh'.

- Informatički duh? Kakva je to sprdnja? – nasmija se Fuga.

- Doista, 'informacijski duh' fakat besmisleno zvuči... - glavom je vrtio Doktor Prošlost.

- Ne samo besmisleno, nego i jadno! – oglasi se ponovo Fuga.

Svrnuo sam oči na svoje prijatelje a onda ponovno na Gospodina Informaciju koji je sa svojim namještenim, kiselim osmjehom izgledao upravo poput duha iz lampe koji iščekuje da započne ispunjavanje gospodarevih želja.

- Dakle, to je bio razlog vašeg poziva... - rekoh oprezno.

- He, he, he, pa može se i tako reći... Vidite, Magičaru, dovoljno je samo da u Pustopoljinu pripustite moje ekrane i...

- ...i oni će stvar riješiti! – dovršio sam rečenicu Gospodina Informacije - Pripadnici Vojske Šutljivih stavljat će me na sebe kao ukras kad se sjete; ne samo mene, sve nas, Doktora Prošlost, ovoga darovitog mladića (tu sam pokazao na Mršavog), a da ne spominjem da to već rade s glazbenim djelima...

- Ali za kojih pedeset ili sto godina vaši problemi s Vojskom Šutljivih Slova bit će riješeni. Prema nekim mojim kalkulacijama, Naručitelji će se kad-tad ponovno okrenuti duhovnim vrednotama, uspostaviti će se razlika između javnoga i privatnoga i tako dalje... Pazite... - a tu se Gospodin Informacija naglo uozbilji – Ne tražim od vas ono što nije nužno...

- A što to, po vama, nije nužno?

- To da u potpunosti odstupite sa svoje sadašnje funkcije! – odreza slavohlepan informacijski lik.
- Da odstupiš? Zar se i to može dogoditi, Magičaru? – unevijereno upita Doktor Prošlost.
- Može – kazao je Mršavi – lako mjerena u promilima ipak postoji vjerojatnost i za tu nerazumnu mogućnost; hoću reći da na mjesto Magičara Naručitelji odluče jednoga dana postaviti njegovu digitalnu inačicu...
- Pa bismo imali Digitalnog Magičara!? Nije valjda!? Ha, ha, ha! – ironično povika Fuga.
- Pa tako nešto...- reče Mršavi i naprći usne.

- Ali to definitivno nije nužno! – ponovno se oglasi Gospodin Informacija podsjećajući na svoju nazočnost. – A moram se složiti i s vašim pametnim pratiteljem: nije ni razumno. Ukoliko bi informacija ostala sama na svijetu, Nadstvarnost bi se svela na svijet strojeva, s vašim mislima u korelaciji one već nekamo mogu stići i što je najbolje – dobiti priliku *drugim očima vidjeti svijet*, biti i nešto drugo osim što su informacije...

- Shvaćam, ono što vam nedostaje jeste ljudski duh za koji shvaćate da ga ne možete oponašati, i da vam treba u izvornom obliku... kako biste postali još jedno Kraljevstvo duha u pravom smislu te riječi, a ne samo još jedan običan Svijet. Željeli biste postati Kraljevstvo Informacija s tim svojim 'informacijskim duhom'... nije li tako?

Ovoga puta Gospodin Informacija samo me je sleđeno promatrao. Slike na ekranima oko nas se zaustaviše, na nekolicini njih pojaviše se slike nasilja iz Nadstvarnosti. U Svijetu Informacija za trenutak postade nelagodnije.

- Čujte, znam da to nikako ne mogu spriječiti, ali vaše primanje u Kraljevstva duha barem mogu odgoditi... Dakle, svakako mislim da još nije vrijeme da stupite u nj... Moramo vas najprije dobro proučiti! To znači da najprije moramo doći do odgovora tko ste ili što ste, zapravo, vi?

- Tko sam ili što sam? Pa vi me nasmijavate, Magičaru! – grohotom povika Gospodin Informacija – Pa nisam li vam čitavo vrijeme upravo zbog toga bio na usluzi? Mogli ste mi, a možete mi još i sad, postaviti bilo koje pitanje, i odgovorit ću vam.

- Ali to se ne radi na taj način... - reko suh – Odgovarate mi iz jedne perspektive, koja se pojednostavljeno može okarakterizirati perspektivom trenutnog stupnja razvoja Naručiteljeve svijesti, ali to nije *dovoljno*. Osim toga, besramno se koristite i tom njegovom terminologijom koja je prepuna tzv., ja ih tako nazivam, šupljih pojmova, recimo, poput te riječice *duh*.

- A kako se to onda radi? Kako se saznaje tko je netko? Možete li mi to objasniti? – navaljivao je Gospodin Informacija.

- Nažalost, ne mogu. Ne biste ništa razumjeli.

- U redu, onda mi samo recite, i ne morate dalje objašnjavati, znate li možda odgovor na pitanje tko ste ili što ste- vi?

Naravno, gađao je u moje slabo mjesto. Zakratko, oćutjeh majušne graške znoja po čelu i vratu. Izbili su i na samo spominjanje izraza 'tko ste' i 'što ste'.

- To nije tema naše diskusije! – naposljetku mrzovoljno odbrusih.

- Ha, znao sam! Nemate pojma! Plašim se Magičaru da ovaj razgovor nije krenuo u dobrom smjeru...

- Čekajte! – u razgovor se ubaci Fuga – Mislim da mogu odgovoriti na pitanje ovoga ovdje uvaženog Gospodina.

- Jesi li sigurna? – začuo se bojažljivi glas Petog Brandenburškog u pozadini.

- Dakako da sam sigurna! – reče Fuga i zarotira se na petama okrećući se u smjeru Gospodina Informacije- Vidite, moj umišljeni Gospodine, svi mi ne moramo znati tko smo ili što smo ako smo srasli s onim u čemu obitavamo. Sam uvjet za ovaj razgovor je naša sraslost u duh, naš bitak je upravo prožet (takvim, kao što kažete duhovnim) mogućnostima da si možemo postavljati i takva pitanja poput tko smo ili što smo, a ne nekakvim drugim mogućnostima poput neispitanih mogućnosti koje nudi taj vaš 'informacijski duh'. Naše duhovne mogućnosti mogu stajati na mjesto odgovora tko smo dokle god se to pitamo. Međutim, vi ste naprosto druga i još neispitana mogućnost. Vi zapravo želite ući na naš, postojeći teren. E ne može! Morate se prvo predstaviti, *kao što je to nekoć učinio čovjek*, reći tko ste, - **što je (to), do vraga, informacija**- jer postoji objektivna opasnost da nađete onomu tko vas u sebe prima... Znači, zasada svoj 'informacijski duh' možete objesiti mačku o rep, hoću reći, ustoličiti samo u strojevima...

- Ali oni su tupavi, i ne znaju s čime barataju...- izvan sebe zaurlika Gospodin Informacija. Pritom, nekolicina ekrana zakratko i začuđeno svrnuše svoj pogled s nas na Gospodina Informaciju.

- Možda hoćete reći da upravo nemaju duha...?- slavodobitno prisposdobi moja Fuga dok je mene preplavljao ponos zbog odluke da je povedem sa sobom.

- Nisam baš tako mislio ...- u nelagodi slaga Gospodin Informacija, dovoljno da ekrani ponovno ljuto svrnu pogled na nas.

Ali Fuga u D-molu već se okrenu i reče:

- Eto, s tim smo barem svršili!

U redu, a sada dosta sa svime! Je li to vaš konačni stav? – Gospodin Informacija se ovoga puta činio ljut kao ris. Boja lica izmijenila mu se u tamno ružičastu. Oko očiju kapilare samo što mu nisu poiskakale. Izgledalo je kao da sve teže podnosi ljudsko obličje u koje je bio zaodjeven.

- Da! – potvrdih bez uvijanja.

- I ne plašite se da ćete zažaliti zbog njega?

- Nimalo!

- Nimalo, nimalo?

- Ni najmanje!

- U redu! Teorijsko Slovo ispratit će vas natrag do Uvodnog Kola Pustopoljine. Mi smo završili!

Nakon toga čudovišna informacijska spodoba rukom pozva prozvano slovo i nešto mu šapnu. Tko zna što. Možda i naredbu da nas uskoro digitaliziraju ili hologramiziraju ili što već? Slovo kimnu glavom i iziđe pred nas.

- Onda, čast mi je ispratiti vas natrag... do vaše Pustopoljine!

Ali sve se u tom trenutku, kako se već jednom razotkrije u životu, učini namještenim, lažnim. Sve je ovo bio samo privid. Pozornica na kojoj su bezimene i upojedničenjem začuđene volje odmjeravale svoju snagu. Svijet informacija ne samo da je želio postati novim kraljevstvom duha, želio je ovladati i svim drugim kraljevstvima. Mene osobno, želio je staviti u službu, u službu kvislinga duha, što dakako

nisam mogao dopustiti. Ekрани kojima smo bili okruženi prijeteći se nadviše nad nas. Gotovo na svakom započele su se prikazivati scene nasilja. Na jednom ekranu izmjenjivali su se isječci iz filmova katastrofe. Zgrada u plamenu rušila se kat po kat. Vulkan je bjesomučno bljuvao lavu oko sebe. Voda je u potpalublje broda prodirala sve dublje. Za to vrijeme, Naručitelji su vrištali i grebali svoja lica. U jednom trenutku, na jednome ekranu učini mi se i da vidim naša lica, lica Mršavog, Doktora Prošlost, Fuge i Petog, i moje lice, kako buljimo u ekrane... Dakako, snimali su nas skrivenim kamerama postavljenim na samim ekranima! Osim toga, beskrajna komputirajuća traka pod našim nogama sada se pretvorila u sliku vijugave, nesigurne, planinske stazice nad ponorom.

- Neka vas to ne plaši – opušteno, ali opet nekako prijeteći kazalo je Teorijsko Slovo – Samo vam i dalje demonstriramo naše mogućnosti!

VII. EPILOG

Ipak, na kraju sam nešto odlučio iznenadivši samoga sebe: katkad ne želim biti točkasta komputacija. Ustao sam se od računala i krenuo prema kutu sobe. Uzeo sam klavijature ispod stola, izvadio ih iz zaštitnog omotača i sjeo na stolac. Neko vrijeme samo sam ih gledao. Prsti mi se u grču nađoše na tipkama. Prstenjak, srednjak i kažiprst nad crnim, palac i mali nad bijelim. Nikada o tome nisam razmišljao. Da brodim prostorom i vremenom na jedan odveć čudnovat način. I da ću sada pokretima svojih prstiju, po ovom materijalnom predmetu, ponovno proizvesti čudo, u najmanju ruku nešto neobično... glazbu. Ne znam kako stoji s digitalnim, ali u naravi ovoga svijeta, uvjeren sam - ugrađena je glazba...

- **H**m... ovaj... prije no što krenemo...- u razgovor se iznenada uključi Mršavi- ...mislim da Gospodin Informacija nije dovoljno jasno odgovorio na pitanje Petog, Petog Brandenburškog! Nije li tako Peti?

- Daa...? – zbunjeno se okrenuše i uglas promrmljaše i Peti Brandenburški i Gospodin Informacija koji je bio već zaogrnut svojim plaštem pred nestajanje.

- Hajde, reci nam sad Peti, što si ono pitao Gospodina Informaciju? Ono kako nije bitno koji oblik, Materija/Energija u konačnici zadobivaju... ? Zar se ne sjećaš?

- Ovaj da... iako ne pamtim što mi je Gospodin odgovorio... odnosno od toga nisam ništa razumio... – zatrubio je Peti prostrijelivši očima Mršavog, ali ovaj mu vrati još uporniji, 'natjeravajući' pogled pred kojim Peti Brandenburški koncert u ljudskom obličju više nije imao izbora.

– Ovaj... Da! – napokon se dosjeti Peti svoje uloge u svemu- ...kad ste ono spominjali kako nije bitno koji oblik Materija/Energija u konačnici zadobivaju...eh da ... hoću reći ... ja se s tom vašom postavkom ipak ne bih složio...

Za to vrijeme, Mršavi svrnu svoj ubojit i značajan pogled na mene. U trenutku, sinu mi što je želio! Dobiti na vremenu, kako bih ja... pa da! No dobro; neprimjetno mu uzvratim očima, zatvarajući ih i tonući u dobro skrivene postavke *transmaterijalizacije*. Premda, jednim dijelom svoga bića, još sam mogao čuti glas Petog:

- Mislim, htio sam reći, kako ne možete tako...- protivio se Peti sada već u svome elementu – Ja sam uvjeren da je glazba u srži svega... ne zato što to znam nego zato jer tako osjećam! Glazba, te male strune, stoje u pozadini svega...

- Iz vaše perspektive – to se doista čini tako! Ali iz nečije druge, pogotovo perspektive neglazbenih entiteta – to ne mora biti tako! Eto, to vam je moj konačni odgovor. A sada je vrijeme da pođete! – vidno nervozan na brzinu promrmlja Gospodin Informacija, a onda se još jednom okrenu i reče:

- Ali čekajte, ni vi meni niste mi odgovorili na pitanje: kako to da postojite u ljudskom obličju?

Nastade tajac. Sva sreća, pa po postavkama *transmaterijalizacije* nisam trebao dugo petljati. Uskoro ponovno otvorih oči. Peti se bespomoćno okrenu k meni, sliježući ramenima, a ja prema Mršavom, Fugi i Doktoru Prošlost. Neko vrijeme, svi smo se grozničavo promatrali, da bi se, na naše iznenađenje, čitav prostor odjednom ispunio zvukovima dobro poznate- Fuge u D-molu Naručitelja *Johanna*. U trenu, i naša prijateljica Fuga *retransmaterijalizirala* se u ono što je sada započelo ulaziti u naše ušne školjke... Eto, naš Naručitelj odlučio ju je baš u ovom trenutku izvesti... Nekoliko ekrana momentalno su se ugasil. Glazba je uzvraćala udarac. Neinformativna u modusu izvođenja, započela je zadavati ozbiljne probleme svijetu Informacija koji se oko nas počeo ljuljati.

A to kao da je bio znak Mršavom koji našem domaćinu sasu ravno u lice:

- He, he! – nasmiješio se – Ja vam mogu odgovoriti na to pitanje...Znate, to vam je čarolija našega Magičara, on posjeduje tu, iznimnu moć *transmaterijalizacije*, i zapravo, on nas je sve priveo ovamo...
- Što!? Kako!? Hoćete reći da sam i ja samo ... – unezvijereno se oko sebe započeo okretati Gospodin Informacija ili Znanje ili Podatak, na njemu se više nije moglo razaznati što je bio baš u tom trenutku...
- ... *transmaterijalizirani*! Tako je! Jedino su vaši ekrani stvarni... jer mi doista jesmo u vašem svijetu...!
- Shvaćam! Ali vjerujte mi, *stvarno* će uskoro postati i ono što će vas iz njih početi bombardirati, gospodo! Žao mi je, tu više ništa ne mogu učiniti... – opako zaključio Gospodin Informacija prije nego što će se pred našim očima rasprsnuti. Shvatio sam da sam zapravo to ja učinio, ali više nisam bio siguran kojom postavkom *transdematerijalizacije* odnosno kojim dijelom svoga bića.

Što se na kraju dogodilo? Gospodina Informaciju rasprsnuo sam na ono što je u stvarnosti bio-
jedan ili pak bezbroj nečega, koje je u ovisnosti o *stupnju perspektivnosti na kvantitativnoj razini*, predstavljalo i Naručiteljima zasada skrivene, istinske gradivne čestice informacije. Radilo se o nekoj vrsti diskontinuiranih kvantiteta koji su bili *samo ono što su bili*. U sebi nisu, kao ovaj svijet, sadržavali svoju protivnost, nisu mogli postati nešto drugo. Kao takvima, morao sam im pronaći ime. Neka budu *infomi*, povika iz dubina mene samoga vječna vatra magičarske tvornice! I bijahu *infomi*!

Na svijetu je tako mogao postojati: samo jedan *infom* ili bezbroj njih. Svi su dijelili jednu te istu zajedničku svijest, a kako će se prikazivati na kvalitativnoj, makro razini, ovisilo je od oka promatrača odnosno *stupnja perspektivnosti*. Ali čak i na svakom pojedinom *stupnju perspektivnosti na makro razini* bilo je moguće imati beskrajn broj *infoma* ili opet- samo onaj jedan. Na primjer, svijet se mogao predstaviti samo jednim *infomom*, nebo i zemlja, sa sljedeća dva, oblaci na nebu mogli su biti predstavljeni četvrtim *infomom* itd. Drugim riječima, svaka različitost koja se u svijetu mogla zamijetiti, u ovisnosti od stupnja perspektivnosti, predstavlja je jedan statični *infom – datum* ili podatak.

Ono što je sada uslijedilo bilo je ravno najgoroj avanturi: ekrani zadobiše svoje konture iz Nadstvarnosti, a mjesto Vojske Šutljivih Slova sada je zauzela vojska *infoma*, stvarnih vojnika Svijeta Informacija. Više nisu morali imati svojega zapovjednika, jer su u isto vrijeme mogli biti jedan ili

bezbroj entiteta. S druge strane, u trenutku pogledavši svoje prijatelje, shvatio sam da u ovim trenucima svjedočim i njihovoj drugačijoj prirodi. Postavke *retransmaterijalizacije* i njih su vratile u prvobitno stanje. Zar je moguće da u svijetu opstoji ono što je Teorijsko Slovo nazvalo Pravim Redom Stvari? Ne, to nije bilo moguće! Ali i moji prijatelji, u ovim trenucima, bili su također samo nakupina čestica, ali drugačije vrste od *infoma*. Ubrzo shvatih da i za njih moram brzo pronaći novo ime. Tonući u razmišljanje, kontemplaciju, rekoh sebi, neka budu *kontemploni*...

I dok je ispred mene započinjala prava *infomsko-kontemplonska* bitka, ja sam 'kovao' ploče novog diskursa, novih riječi, igrajući se boga. Odmah mi je postalo jasno, ono što *infom* nikako ne može biti jest Naručiteljeva odnosno ljudska misao. Samo ljudska misao koja dolazi iznutra, i koja izražava naše upojedničenje kao takvo, naposljetku, samu ljudskost – ne može biti informativna. Odatle, sam od sebe, nametao mi se i zaključak: ni stroj neće moći činiti samo jedno – misliti, ljudski misliti... ili će to činiti na neki svoj, potpunoma neljudski način.

U slijedećem trenutku uzeh okvir koji je u bespoštednoj borbi otpao s jednog ekrana i od njega načinih *okvir stupnja perspektivnosti*. Zatim ga usmjerih prema svojim prijateljima. Radio je savršeno. Unutar okvira moji prijatelji bili su uredno *transmaterijalizirani*, opipljivi, stvarni likovi. Izvan perspektivnoga okvira, drugim riječima, izvan svake perspektive, bili su samo nakupina čudnovatih čestica – *kontemplona* – i ništa više. Isto sam ponovio i s *infomima*. Povećavajući i smanjivajući dimenzije okvira odnosno stupnja perspektivnosti, broj *infoma* se povećavao i smanjivao. Na točno određenoj dimenziji okvira mogao sam ponovno ugledati Gospodina Informaciju. Shvatio sam da ga vidim na onom stupnju perspektive na kojemu informacija nije bilo ni premalo ni previše - za moju magičarsku prirodu. Bio je srčan borac. Zdušno se borio za svoju stvar s optimalnog stupnja perspektivnosti kako bi mi postao vidljiv i mimo postavki transmaterijalizacije...

Ali zar će netko povjerovati u postojanje *infoma* i *kontemplona*? Nisu li oni samo simboli nespoznatljivih različitosti po sebi? I nije li ih moj magični um kao takve priveo k sebi, iz samo jednoga prostog razloga: ne bi li ih mogao proučavati...? U krajnjoj liniji, pred mojim očima otvorio se još jedan novi pogled na stvarnost. Da nije svijeta informacija, *infoma*, ne bi bilo ni *kontemplona*, i nikada ne

bih upoznao ovu čudnovatu prirodu svojih prijatelja. I obrnuto, *infomi* nikada ne bi postojali da nije bilo mene i moje moćne misli.

Događala se čudnovata stvar. Nakupine *kontemplona* s mojih prijatelja sudarale su se s nakupinama *infoma* koje su stizale s ekrana. Međutim, većina čestica nije se međusobno odbijala, nego asimilirala. *Kontemplon* i *infom*, završavali su u jednoj, mogu to slobodno reći, novoj čestici. Nadam se da ne pretjerujem ako bih i toj novoj čestici predložio ime – *kontemploinform*. Odsada za svaki lik unutar okvira stupnja perspektivnosti zahvaljujući *kontemploinformima* preko jedne odveć čudnovate formule točno se mogao izračunati udjel *infoma* i *kontemplona* koji ga na prvobitnoj, izvanperspektivnoj razini sačinjavaju. Pravilo koje mi se sada nejasno, maglovito nametalo govorilo je da *infoma* i *kontemplona* ne smije biti ni premalo ni previše. Svaka stvar, svaki lik za sebe sadržava njihov optimalan omjer koji ima zadaću čuvati nas kako od prevelikoga bombardiranja informacija i izostanka svakoga filozofiranja tako i od premalog priliva informacija i pretjeranog filozofiranja.

I tako, dok sam zadovoljno fićukao neku melodiju koju sam toga jutra čuo na radiju, iza mojih leđa, osjećao sam, stvarao se novi svijet, i ne samo novi svijet, nego i novo, *infomično-kontemplonsko* kraljevstvo duha. Gospodin Informacija, očigledno, došao je na svoje i usprkos našem protivljenju. Svijet informacija (ujedno i podataka i znanja) ipak se nekako uspijevao povezati sa svijetom misli. *Infomi (s datumima i epistemona) s kontemplonima...*

Ništa nije moglo spriječiti da među nama ne zaživi novo kraljevstvo 'infomičnog duha', ma koliko to bedasto zvučalo, a kojega su Naručitelji u posljednje vrijeme pripustili u sebe. Laž je bila nada da se to može spriječiti. A mi, svijet Stare Pustopoljine, postojat ćemo do onoga trenutka u kojem više nećemo moći razlikovati Naručitelje i Strojeve...

I tako, nakon što sam saznao budućnost epohe koja se nadimala, poželim još jednom zaviriti u prošlost. Pucnem prstima i jednom moćnom mišlju resetiram stvarnost. Opsss, tu shvatim da sam već počeo koristiti terminologiju Gospodina Informacije. U istom trenutku i veliki sivi ekrani rasprnuše se poput mjehura od sapunice, Svijet Informacija uruši se i nestade pred mojim očima, a

moji prijatelji, jedan po jedan, popadaše na zemlju u svom, uobičajenom za Pustopoljinu, *transmaterijaliziranom* obličju.

Na nas ponovno zinu stara dobra praznina Pustopoljine. Dubina s kojom je onemogućen svaki kontakt osim putem čarolije... Svijet, samo svijet; možete ga nazvati i kraljevstvom, ali kraljevstvom ničega osim čarolije...

K R A J